

The book is owned by ฤๅ Noname

Typed to Word Document by ฤๅ Noname

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history.

สำนักพิมพ์บันดาสาส์

พล, นิก, กิมหววน

เที่ยวอินเดีย

ป. อินทรปาลิต

ประดิษฐกรรมชิ้นสุดท้ายของ ดร. ดิเรก ฌรงก์ฤทธิ์ คือเครื่องบินขับไล่แบบสปีดไฟร์ขนาดจิ๋วใช้เครื่องยนต์สูบเดี่ยว และใช้วิทยุบังคับให้เครื่องบินบินไปได้ตามทิศทางที่ต้องการ เครื่องบินกระเปาะเครื่องนี้ปีกกว้างประมาณ 2 ฟุตเท่านั้น มีส่วนย่อเหมือนกับเครื่องบินจริง ๆ ทุกประการ ฟันตีบรอนซ์เงินสวยงามมาก ตอนหัวทาสีแดง เครื่องบินเครื่องนี้สามารถบินอยู่ในอากาศได้ครึ่งชั่วโมง ความเร็วไม่ต่ำกว่า 50 ไมล์

ดร.ดิเรก กำลังปรับปรุงเครื่องยนต์บางส่วนจากการทดลองในตอนเช้าปรากฏว่าลูกสูบของเครื่องยนต์ยังทำงานไม่สะดวกนัก เครื่องบินขนาดจิ๋วเครื่องนี้เป็นประดิษฐกรรมที่แสดงความสามารถอย่างยอดเยี่ยมของนักวิทยาศาสตร์ผู้เรื่อรนามคนนี้

พล, นิก, กิมหววน และเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ยืนห้อมล้อมมองดูนายแพทย์หนุ่มทำการแก้ไขเครื่องยนต์ และเตรียมจะไปชมการทดลองที่สนามหลวงในตอนเย็นวันนี้ เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ขอซื้อเครื่องบินเครื่องนี้ในราคา 50,000 บาท แต่ดิเรกไม่ยอมขาย เขาบอกว่าเขาจะส่งมันไปเป็นของขวัญให้ท่านมหาราชจักรพรรดิมาร เพราะในงานแซ่ดของพระองค์ท่าน

เสียงประตูห้องทดลองวิทยาศาสตร์ถูกเกาะเบา ๆ นายแพทย์หนุ่มหันไปมองดูแล้วกล่าวคำอนุญาตเป็นภาษาอังกฤษ

“กัมอิน”

ประตูกระจกฝ้าเปิดออก เจ้าแห้วเดินลอยหน้าเข้ามาในห้อง

“เฮส ออไรน์ ขมึนดินสอพอง” แล้วเจ้าแห้วก็สะดุ้งโหยงเมื่อแลเห็นพลอยู่ในห้องนี้ด้วย

“ทะเลิ่งเข้ามาทำไม” พลถามเสียงกร้าว

เจ้าแห้วหน้าถอดสี

“รับประทานมีโทรเลขด่วนมาถึงคุณหมอครับ”

ดร. ดิเรกยกหน้าขึ้นมองดูเจ้าแห้ว แล้วก็หันมามองตาทำงาน

“อ่านให้ข้าฟังซิ”

เจ้าแห้วหัวเราะ

“รับประทานอ่านไม่ออกครับ”

นิกรมองดูเจ้าแห้วอย่างหมั่นไส้

“โซ่ อ้ายหอก ภาษาไทยมีงอ่านไม่ออกหรือ”

เจ้าแห้วส่งโทรเลขให้นายจอมทะเล้น

“รับประทานภาษาฝรั่งครับ โทรเลขนี้มันมาจากเมืองนอก รับประทานให้ผมอ่าน
อีก 5 วันก็อ่านไม่ออก รับประทานคุณอ่านให้คุณหมอฟังสิครับ”

นิกรคลี่โทรเลขออกมอมองดูข้อความในนั้น เขาระแอมเบา ๆ แล้วส่งให้นายแพทย์
หนุ่ม

“ลำบากนักแก่อ่านเองเถอะวะ แล้วก็แปลให้พวกเราฟังบ้าง กันรู้แต่เพียงว่า
โทรเลขด่วนนี้มาจากอินเดีย ส่งมาในนามของแกเป็นผู้รับ”

ดร.ดิเรกหน้าคั่น เขารับคลี่แบบฟอร์มโทรเลขต่างประเทศออกอ่านทันที ข้อความ
นั้นเป็นภาษาอังกฤษ แต่ดิเรกอ่านเป็นไทย คือแปลเสียก่อนจึงอ่านให้พรรคพวกของเขาฟัง

เนื่องในงานฉลองอายุครบ 60 ปีของฉันทน์ในวันที่ 2 กรกฎาคมนี้ ฉันทน์จะรู้สึกเป็น
เกียรติอย่างยิ่งถ้าเธอไปร่วมงานนี้ที่กัลกัตตา ยินดีต้อนรับเธอกับเพื่อน ๆ ที่จะไปกับเธอในฐานะ
แขกพิเศษของฉันทน์ งานนี้จะเป็งานมหิพารใหญ่ยิ่งที่สุดในอินเดีย ซึ่งมหาราชาทุกแคว้นจะมา
ประชุมพร้อมกัน ฉันทน์ขอเชิญท่านไปอวยพรฉันทน์ให้ได้

ฉันทกุมารามชิ่งก่อวตารนเรนทร์ราชา

นายแพทย์หนุ่มจบโทรเลขฉบับนี้ด้วยความปลาบปลื้มใจ เขายืมให้เพื่อนเกลอของเขา
เขาและกล่าวว่า

“นับว่าเป็นเกียรติยศอย่างสูงสุดที่ท่านมหาราชาฉันทกุมาร ทรงมีพระโทรเลขมา
เชิญกันไปในงานนี้ กันอาจจะเป็นคนต่างชาติคนเดียวที่ได้รับเชิญ ในฐานะที่พระองค์ทรงยกย่อง
กันเป็นสหายของพระองค์คนหนึ่ง ว่าไงไว้อย่างงวอน กันควรจะไปดีไหม ถ้าไปก็หมายความว่ากัน
จะชวนพวกแก และคุณพ่อไปด้วย”

อาเสี่ยวว่า “เมื่อท่านทรงเชิญมาอย่างนี้แกก็ควรจะไป ยังมีเวลาเตรียมตัวอีกตั้ง
10 วันทันนี้หว่า”

ดร.ดิเรกถอนหายใจเฮือกใหญ่

“ค่าใช้จ่ายไม่ใช่น้อยเลย ถ้าเราไปอินเดียเราก็ต้องเอาอ้ายแห้วไปด้วยรวม 1 คน
ด้วยกัน ค่าเครื่องบินไปกลับไม่ใช่ถูก อย่างน้อยเราจะต้องใช้เงินไม่ต่ำกว่า 50,000 บาท

นิกรพูดโพล่งขึ้น

“50,000 บาทไม่ใช่มากมายอะไร ตกลงโวย อ้ายหงวนเป็นคนออกเงินค่าใช้จ่ายทั้งหมด นึกว่าเราไปเที่ยวอินเดียกัน เราจะได้เห็นศิลปวัฒนธรรมอันสูงของโลกซึ่งเราจะได้พบเห็นในอินเดียแห่งเดียวเท่านั้น”

พลพยักหน้ากับกิมหงวน

“ตกลงเถอะวะ 50,000 บาทขนหน้าแข้งแกไม่ร่วงหรือกั กันอยากเห็นมหาราชชาจันทรกุมารนั้ก ดิเรกมันคุยของมันอวดพวกเรามาจนแล้วว่่าพระองค์ร่ำรวยที่สุดในโลก กัันอยากจะได้เห็นความสมบูรณ์พูนสุขของท่านมหาราชชาของคั้่นี่สักที”

กิมหงวนทำหน้าซอบกล

“เอา ตกลง” เขาขบกรามกรอด “ถึงไม่ตกลงพวกแกก็ต้องพยายามพูดให้กันตกลงจนได้ ดีเหมือนกัน เราเที่ยวในประเทศมาจนเบื่อหน่ายแล้ว ลองเที่ยวอินเดียดูบ้าง ผิดนักขา กลับหาเมียแขกมากคนละคน”

นิกรหัวเราะ

“จริงโวย สาวแขกไม่เลวนา ผู้หญิงที่ตาสวยที่สุดในโลกใครจะมากินแขกไปได้ ตะละคนตากลมโต และคมกริบ” แล้วนิกรก็ส่งเสียงร้องเพลงแขกเสียงลั่นในจังหวะที่เร็วที่สุดในโลก

“อะเจปารารายา ฮานิการาโฮรารั้า เหรารั้า กุศลาธรรมา อกุศลาธรรมา”

“เฮ้ย” เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ตวาดลั่นห้อง “มีงจะบ้าหรือวะอ้ายกร”

นิกรอมยิ้ม

“ผมลองซ้อมเพลงแขกคู้กรับ ไปถึงกั้ลกั้ตตามผมจะได้ร่วมร้องเพลงกับวงดนตรีของท่านมหาราชชา”

เจ้าแห้วหัวเราะงอหาย

“รับประทานคุณนิกรร้องเมื่อกั้่นั้ะ เป็นเพลงของแขกชั้นต่ำนี้ครับ”

“หา แล้วแขกชั้นสูงเขาร้องยังงั้วะ”

เจ้าแห้วอมยิ้ม

“รับประทานแขกชั้นสูงเขาร้องจังหวะเนิบ ๆ นำฟัง รับประทานไม่ได้หลั้บหู หลั้บตาแหกปากร้องอย่างคุณหรือครับ”

“อ้อ แขกชั้นสูงแกหมายถึงแขกอย่างพวกแขกพาทูร์คั้่นะหรือ”

“รับประทานถูกแล้วครับ แขกชั้นสูงคือแขกพ่อค้าคหบดี แขกชั้นต่ำคือแขกเผ่ายาม แขกเลี้ยงวัว หรือม่ายก็ขายโรตีกะหรึ้บป้ายไ้หม”

ดร. ดิเรกพูดขึ้นเบา ๆ

“ประเทศอินเดียมีประชาชนชาวแขกหลายชาติหลายภาษาด้วยกัน เป็นต้นว่าแขก
ปาทาน แขกอินดู แขกซิก แขกปัญจาบ แขกชีลอน แขกทมิฬ แขกกาเล็ง”

นิกรทำตาปริบ ๆ

“แล้วแขกตามคอยละหฺมอ พวกไหน”

ดร. ดิเรกหัวเราะ

“แขกตามคอยนะระอะ ที่อินเดียเขาเรียกว่าแขกค้อ แต่ไม่มีใครจะมีเมืองไทยเรา
แขกตามคอย หรือแขกค้อมืออยู่มาก มักจะยืนตรอยู่ตามร้านเหลา หรือร้านอาหาร เห็นเพื่อนที่มี
สตางค์เข้าไปในร้านก็โหมเมเข้าไปทัก แล้วก็ถือวิสาสะนั่งร่วมวงขอกินอ้อมท้องไปมีหนึ่ง ๆ”

ทุกคนหัวเราะครื้น พลพูดพลางหัวเราะพลาง

“อย่างอัยกรเรียกว่าแขกตามคอยเหมือนกัน ไม่ว่าใครเขาจะกินอะไรเป็นต้องกิน
กับเขา”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ กล่าวถามนายแพทย์หนุ่มอย่างเป็นงานเป็นการ

“กัลกัตตาสนุกไหมดิเรก ลองเล่าให้พ่อฟังบ้างซิ ที่นั่นเจริญไหมบ้านเมืองเป็น
อย่างไร”

กิมหงวนถามขึ้นเกือบเป็นเสียงกระซิบ

“มีคนหัวล้านกี่คน”

ท่านเจ้าคุณหันควับมาทางอาเสี่ย

“โธ...ประเดี๋ยวนี่พ่อมาเสี่ยเลยอัยนี้ อายนาวัว อากาศยังกำลังร้อนอยู่ หนีหาย
บรรลัยจักร....ทะเลถึงไม่รู้จักสิ้นสุด พ่อแม่ไม่สั่งสอน”

อาเสี่ยพยักหน้า

“เอา ๆ ๆ ค่าเช่า ผมถามว่าคนหัวล้านมีไหมชนิดเดียวเท่านั้นค่าผมเสี่ยป็นี่”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ โกรธจนปากสั่น นัยน์ตาของท่านโตเกือบเท่าไข่แมว

“ค่าชีวะ เสือกมาลื้อข้าทำไมละ”

กิมหงวนยกมือไหว้ประหลก ๆ

“ดีแล้ว ทีหลังอย่ามาเล่นกับผมนะจะบอกให้ คุณอาจจะไปอินเดียออกเงินค่า
เครื่องบินเองก็แล้วกัน”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ยิ้มเหย ๆ

“แหม...ค่าหน่อยเดียวเท่านั้นแหละ โกรธ แกเป็นหลานฉันไม่ใช่ระอะ”

“ไม่รู้ ไม่ต้องมาพูดกับผม ผมตายคุณอาที่ไม่ต้องไปเผาผีผม ตัดขาดกันที คุณอา
ตายผมก็จะไม่ไปเผาศพคุณอา”

“ตามใจแกซี แก่ไม่ไปเผาศพฉันก็ใหม่ โกรธก็โกรธซีวะ ไม่เห็นจะต้องของ้อแก คนทะเลี่อย่างแกโกรธกับฉันเสียได้แหละดี จะได้ไม่ต้องได้อินคำพูดแสดงหู” แล้วท่านก็หันทาง ดร. ดิเรก “กัลกัตตาเป็นเมืองเล็ก ๆ ไซ้ใหม่ดิเรก”

ดร. ดิเรกอมยิ้ม

“ตรงกันข้ามครับ กัลกัตตาใหญ่โตกว่ากรุงเทพ ฯ ตั้งหลายเท่า ความเจริญทางด้านวัตถุก็ดีกว่ากรุงเทพ ฯ เป็นนครที่ใหญ่มาก รองจากนิวเดลีซึ่งเป็นเมืองหลวงของอินเดียในปัจจุบันนี้ กัลกัตตามีถนนหนทางสวยงาม น้ำประปาไหลโกรีกตลอดวัน ไฟฟ้าสว่างจ้าไม่มีกระปริบกระปรอยอย่างบ้านเรา บ้านเมืองเป็นระเบียบเรียบร้อย มีพลเมืองหนาแน่นยิ่งกว่ากรุงเทพ ฯ แต่ว่าผมไปกัลกัตตาหลายปีมาแล้วนะครับ เดี่ยวนี้คงเจริญขึ้นมาก”

นิกรถามขึ้นเบา ๆ

“วังของท่านมหาราชาสวยมากเชียวหรือ”

“โอ...อไรน์ เป็นสวยมากทีเดียว สวยเหมือนกับวังในนิยายอาหรับราตรีนั่นแหละ พุดแล้วเหมือนโกหก ท่านมหาราชจักรกุมารเป็นมหาเศรษฐีแห่งมหาเศรษฐีในโลกนี้ แม้แต่นายเฮนรี่ฟอร์ด หรือรีออคคิเฟลเลอร์ก็ยังไม่เท่า พระองค์มีทองคำแท่งประมาณ 200 ตัน หรือกว่านั้น มีเพชร มรกต ทับทิมเป็นตุ่ม ๆ พระแท่น หรือเตียงนอนของพระองค์ทำด้วยทองคำ ถ้วยชามรามไหต่าง ๆ ทำด้วยทองคำทั้งนั้น ท่านมหาราชองค์นี้แหละมีส่วนสำคัญที่ช่วยให้ประเทศอินเดียได้รับเอกราชพ้นจากแอกของอังกฤษ เดี่ยวนี้อินเดียเป็นอิสระแล้ว อินเดียของอินเดีย และเพื่อชาวอินเดีย ในอนาคตอันใกล้นี้กันเชื่อว่าประเทศอินเดียจะเป็นผู้นำประเทศต่าง ๆ ทางภาคเอเชียนี้”

พลอดหัวเราะไม่ได้

“กันว่า...แกโอนชาติเป็นแขกดีใหม่วะดิเรก รู้สึกว่าแขกย่องอินเดียเสียเหลือเกิน”

นายแพทย์หนุ่มหัวเราะ

“สิ่งที่ดีเราก็คือต้องยกย่อง และกันหมายถึงความเจริญในด้านศิลปวัฒนธรรมมากกว่าอย่างอื่น อินเดียเปรียบเหมือนหอดูดแห่งโลก ความเจริญของมนุษย์มักจะเอาแบบอย่างไปจากอินเดียทั้งนั้น แกอาจแปลกใจถ้ากันจะบอกว่า ถึงแม้อินเดียเพิ่งได้รับเอกราชในเร็ววันนี้ แต่อินเดียมีกำลังแสนยานุภาพทั้งสามทัพเกินหน้าเราเสียอีก... เป็นต้นว่ามีเครื่องบินไอพ่นใช้แล้ว เรือรบก็มากกว่าเรา และใหญ่กว่าของเรา”

กิมหงวนพยักหน้าหงิก ๆ

“...เอ...ถ้ายังงั้นคนใหญ่คนโตของอินเดียเขาคงไม่คอร์ปชั่นเหมือนท่านผู้ยิ่งใหญ่ในเมืองเราหรือคะ เขาจึงเจริญก้าวหน้ารวดเร็ว ของเราไม่ว่าจะทำอะไรกัน โกงกันซะเรื่อย”

ดิเรกหัวเราะ

“ช่วยอะไรไม่ได้ ประเทศชาติไม่ใช่ของกันคนเดียว...ง่า...เป็นอันว่า พวกเรา
ตกลงไปในงานแซ่ยิดท่านมหาราชจันทรกุมารแน่ะ”

กิมหงวนว่า “ตกลงไปแน่ กันยินดีจะออกค่าใช้จ่ายให้เอง พรุ่งนี้เตรียมวิ่งเต้นขอ
หนังสือเดินทางได้แล้ว”

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ มองดูอาเสื่ออย่างประจบ

“ถ้าอย่างไรเวลาไปจองตั๋วเครื่องบิน อย่าลืมอาเสื่อไว้”

กิมหงวนค้อนควับ

“เสียใจ เจ้าคุณอยากไปก็จ่ายทรัพย์เอาเองซิคะครับ ผมกับเจ้าคุณไม่ได้เกี่ยวข้องกับ
อะไรกันแล้ว”

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ ทำปากเบะยื่น ยกมือชี้หน้ากิมหงวนทันที

“อ้ายหงวน...มึง...นี่มึงเรียกกูว่าเจ้าคุณหรือนี่”

“อ้าว...ก็ได้เท่าที่เป็นเจ้าคุณ จะให้ผมเรียกคุณพระหรือคุณหลวงอย่างไรกัน ผม
เรียกถูกต้องแล้วนี่ครับ”

ท่านเจ้าคุณ โกรธหัวฟัดหัวเหวียง แล้วท่านก็ร้องไห้ยกหลังมือเช็ดน้ำตา

“มึง...ดีละมึง”

นายจอมทะเล้นสะอื้นเอือก ทำค่อนจ้องมองดูหน้าพ่อตาของเขาแล้วยื่นมือขวา
ออกมาชี้หน้าเจ้าคุณปัจฉิม ๑

“แต่เช้าแต่เขาแห่ขามา....นี่เสียหนุ....โห้ว...ตุ๊กแกกินตับนะ โนน....โนน ตุ๊กแก
มาแล้วตัวลายพร้อยเขียว”

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ หัวเราะทั้งน้ำตา

“ทะเล้ง”

คณะพรรค 4 สหาย และเจ้าแห้วหัวเราะครืน กิมหงวนยกมือไหว้เจ้าคุณปะหลก ๑

“เฮ้ เฮ้ ดีกันครับ ผมล้อเล่นนะ พรุ่งนี้ผมซื้อตั๋วเครื่องบินให้คุณอาสาสองตัวเลย
คุณอาจจะได้นั่งถ่างข้างถ่างขาตามสบายไม่ต้องเบียดกับใคร”

ท่านเจ้าคุณยิ้มออกมาได้

“ทีหลังอย่าพูดยังงี้มา เมื่อแก่นับถือฉันเป็นอาของแกแล้ว แกก็ต้องนับถือฉันให้
ตลอดไป จีนเรียกฉันว่าเจ้าคุณอีกละก็ แกกับฉันเป็นต้องตัดญาติมิตรกันอย่างแน่นอน”

ต่อจากนั้นคณะพรรค 4 สหายก็สนทนากันถึงเรื่องที่จะเดินทางไปในงานแซ่ยิด
ของท่านมหาราชจันทรกุมารที่อินเดีย เจ้าแห้วนั่งเปรี้ยวปากอยู่นานแล้ว พอได้โอกาสก็พูดเสริม
ขึ้น

“รับประทานเอาผมไปด้วยไหมครับ”

พลว่า “สำหรับแกเป็นคนสำคัญที่สุดในขณะนี้ ไม่ว่าจะไปไหนเราจะต้องเอาแก
ไปด้วยเสมอ ม่ายก็ไม่มีใครที่ เราจะจิกหัวใช้อย่างแก”

เจ้าหัวถอนหายใจเฮือกใหญ่

“รับประทานฟังแล้วชื่นสะคือ”

ดร.ดิเรกกล่าวกับอาเสี้ยกิมหงวน

“คราวนี้แกจะให้เห็นความมั่งคั่งของท่านมหาราชซึ่งร่ำรวยกว่าแกหลายพันเท่า
สำหรับในประเทศไทย กันไม่เถียงที่แกเป็นเศรษฐีใหญ่ ไม่มีใครร่ำรวยเกินหน้าแกไปได้ แต่เมื่อ
แกเหยียบย่างลงสู่พื้นแผ่นดินอันมหาศาลแห่งมหาอาณาจักรอินเดียแล้ว คนที่มีเงินขนาดแกเขา
เรียกว่าพอมือพอกินเท่านั้น”

เสี้ยกิมหงวนพยักหน้าหงิก ๆ

“กันยอมแพ้ ยอมแพ้โดยไม่มีเงื่อนไข กันทราบมานานแล้วว่าท่านมหาราช
ต่าง ๆ ของอินเดียล้วนแต่เป็นมหาเศรษฐีของโลก อย่างไรก็ตาม กันจะต้องนำของขวัญอันมีราคา
ที่สุดไปให้ท่านมหาราช เป็นของขวัญสักชิ้นหนึ่ง”

ดิเรกเห็นพ้องด้วย

“ออไรน์ ควรจะเป็นอย่างนั้น เราทุกคนจะต้องมีของขวัญติดตัวไปคนละสิ่งเพื่อ
ถวายท่านมหาราชในฐานะที่เราเป็นแขกพิเศษของพระองค์ท่าน ของขวัญที่เราเสียนะไม่เท่ากับ
ค่าใช้จ่ายที่พระองค์จะต้อนรับเราหรือก พวกเราจะมีสุขรากับพระราชตลอดเวลาที่เรายู่ใน
วังของพระองค์ เราจะต้องการอะไรทั้งนั้นอาหารดี ๆ คนตรีเพราะ หรือนางบำเรอที่สวยงาม
นางสาวไทยเห็นแล้วต้องกินยาตาย สนมในฮาเริ่มของพระองค์มีทุกชาติทุกภาษา ตะละนางงาม
แฉล้มแซมซ้อยเพียงได้เห็นแวบเดียวก็ต้องตะลึงหลง สนมเอกของท่านมหาราชสวยรากับหยาด
ฟ้ามาดิน หน้าอกเบือเริ่ม เอวคอดกิว ตะโพกผาย พระเซฟงามมากทีเดียว กันเองเห็นแล้วนอนไม่
หลับ นึกอิจฉาพระองค์ที่ได้เป็นเจ้าของหญิงสาวที่สวยงามที่สุดในโลก”

กิมหงวนสุดปากดั่ง ๆ

“ว่า พุดแล้วอยากไปเร็ว ๆ ไว้ย เขาว่าเมืองอินเดียมีความสุขที่สุดซึ่งหมายถึง
สิ่งแวดล้อม และความเขี้ยววน คราวนี้กันต้องมีเมียแขกแน่”

นิกรว่า “เรื่องผู้หญิงกันไม่ใคร่สนใจเท่าใดนักหรือก กันอยากเห็นความลึกลับ
มหัศจรรย์ของอินเดียมากกว่า เป็นต้นว่าโยคีผู้วิเศษ”

ดร. ดิเรกหัวเราะหึ ๆ

“ออไรน์...ออไรน์ ยูต้องได้เห็นแน่นอน” แล้วดิเรกก็พูดหน้าตาขึงขังพุดซ่า ๆ แต่
หนักแน่นเสียงดังขึ้นทุกที “อินเดียดินแดนแห่งงูเห่า อินเดียชมรมแห่งมหาโยคีทั้งหลายผู้หยั่งรู้ดิน

ฟ้ามหาสมุทร สำเร็จแล้วซึ่งญาณชั้นสูง มีอิทธิฤทธิ์เหนือธรรมชาติ อา...อินเดียเดอะเกรท...
อินเดีย อวเวอร์คันทรี”

กิมหงวนทำตาละห้อย ยกไหล่ทั้งสองข้างพร้อมกับแบมือพุดขึ้นเปรย ๆ

“ไปเสียแล้ว ตะก็ยังพุดกันรู้เรื่องนี้หว่า”

คณะพรรค 4 สหายหัวเราะครื้น ต่อจากนั้นก็ปรึกษาหารือกันถึงเรื่องที่จะเดินทางไปอินเดีย

วันนั้นตรงกับวันที่ 1 กรกฎาคม 2495

โดยเครื่องบิน 4 เครื่องยนต์ของบริษัทการบินแห่งหนึ่ง 4 สหายกับ

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ พร้อมด้วยเจ้าแก้วได้เดินทางออกจากสนามบินดอนเมืองในเวลา 8.00 น. ตรง ทุกคนมีสัมภาระติดตัวมาเพียงเสื้อผ้าคนละสองสามชุด และห่อของขวัญอีกคนละห่อ

เครื่องบินโดยสารขนาดยักษ์บินข้ามประเทศพม่า ผ่านอินเดียตามเส้นทางบินในราว 12.00 น.เศษ ก็เข้าสู่เมืองกัลกัตตา

เมื่อเสียงแตรไฟฟ้าในเครื่องบินดังกังวานขึ้นเป็นสัญญาณให้ผู้โดยสารทุกคนนั่งประจำที่ และใช้เข็มขัดรัดอก คณะพรรค 4 สหายต่างก็รีบปฏิบัติตามคำสั่งสัญญาณนี้อย่างเคร่งครัด ดร. ดิเรกรื่องอะอะเอ็ดตะโรนิกรซึ่งกำลังนั่งสัปหงกกรนเสียงสนั่นหวั่นไหวแข่งกับเสียงเครื่องบิน

“เฮ้...ถึงกัลกัตตาแล้วโว้ย”

นายจอมทะเล้นลิ้มดาโพลง มองไปรอบ ๆ แล้วสะดุ้งโหยง

“เอ๊ะ...นี่มันในเครื่องบินนี่หว่า”

พลจู้ปปากคุนิกร

“เอาเข็มขัดคาดเอาเสียก่อนเถอะ ประเดี้ยวเครื่องบินจะลงแล้ว”

นายจอมทะเล้นขย้อนพะอืดพะอม เขาเมาเครื่องบินจนวิงเวียนศีรษะ และคลื่นไส้

“อ้าว...อ้าว”

“ฮึ้ย...” เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ร้องลั่น “อย่าทำยังงี้โว้ย คลื่นไส้จะตายโหง”

“อ้าวะ” นิกรร้องเสียงเครือหน้าแดงก่ำ น้ำตาคลอหน่วย คว่าดูงกระดาศที่เขาแจกให้สำหรับคายแก้วยกขึ้นจ่อปาก “อ้าว...อ้าวะ.....อ้อะ.....”

ชาวต่างประเทศหลายคนทำท่าเหมือนจะอ้วกไปตามกัน นิกรน้ำตาไหล และน้ำลายไหลยืดขาด ก้มตัวลงวางดูงกระดาศนั้น แล้วหยิบเข็มขัดรัดเอา เครื่องบินสกายมาสเตอร์บินต่ำลงมาทุกที ฐานลูกล้อกางออกแล้ว

“เป็นยังงีวะกร” ดร. ดิเรกถามสัพยอก

นายจอมทะเล้นสั้นสี่ระยะ

“ไม่ไหวโว้ย ขึ้นอยู่ในเครื่องบินอีกสักสองชั่วโมงเป็นตายแน่ มันคลื่นไส้ยังไงชอบกล ไปทะเลเมาคลื่นยิ่งดีกว่าเมาเครื่องบินเป็นไหน ๆ โอ้ย...เสียดายอาหารกลางวันเหลือเกิน ออกมาหมดไม่มีเหลือ”

สกายมาสเตอร์สัมผัสพื้นสนามแล้ว สักครูก็วิ่งไปตามทางวิ่งของเครื่องบินแล้ว เลี้ยวกลับแล่นมาจอดหน้าสถานีการบินพลเรือน

ณ บัดนี้ คณะพรรค 4 สหายได้มาถึงดินแดนส่วนหนึ่งของประเทศอินเดียแล้ว ทุกคนมีความตื่นเต้นไม่น้อย

ผู้โดยสารพากันย่อย ๆ ลงจากเครื่องบิน ดร. ดิเรกนำหน้าพ่อตากับเพื่อเอกลอทั้งสาม และเจ้าแห้วหัวกระเป๋าดำเดินทางลงบันไดมาจากเครื่องบินในลักษณะท่าทางที่สง่าผ่าเผย ทุกคนแต่งกายแบบสากลเรียบร้อย

เจ้าพนักงานตรวจคนเข้าเมือง ได้ทำการตรวจหนังสือเดินทางตามระเบียบ และเจ้าหน้าที่ศุลกากรก็ตรวจข้าวของสัมภาระอย่างละเอียดถี่ถ้วน เจ้าหน้าที่แต่งเครื่องแบบรัดกุม หนวดเครารุงรัง หน้าตาเหมือน ๆ กันหมด เขาปฏิบัติต่อผู้โดยสารอย่างสุภาพ ไม่มีการเบ่ง หรือเรียกค่าน้ำร้อนน้ำชา ส่วนตำรวจแขกที่มาประจำสถานีการบินพลเรือนอยู่ค่อนข้างจะไว้ตัวมาก หน้าตาไม่ยอมยิ้มกับใครยื่นกอดดมองดูเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองดูหนังสือเดินทาง ในเวลาเดียวกับที่ศุลกากรก็ทำการตรวจค้นกระเป๋าเสื้อผ้าของผู้โดยสาร

ศุลกากรร้ายร่างใหญ่คนหนึ่งยกมือลูบคลำห่อของขวัญของพลแล้วกล่าวถามเบา ๆ โดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลาง

“ในห่อนี้อะไร ท่านสุภาพบุรุษ”

“ของขวัญที่เรานำมาถวายท่านมหाराชาจันทรกุมาร”

นายด่านศุลกากรยิ้มตาโพล่ง

“ของขวัญ... โอ... ข้าพเจ้าเสียใจมาก ท่านสุภาพบุรุษ ข้าพเจ้าไม่ทราบจริง ๆ ว่าท่านเป็นแขกของท่านมหाराชา”

เท่านั้นเอง การตรวจค้นสำหรับคนไทยทั้ง 6 คนก็สิ้นสุดลง นายด่านศุลกากรก็ส่งภาษาอะอะเอ็ดตะโรบอกให้พรรคพวกของเขาว่ากลุ่มคนไทยขณะนี้ ได้มาในงานฉลองวันสมภพครบรอบ 60 พรรษาของท่านมหाराชาจันทรกุมาร ผู้ที่ประชาชนชาวอินเดียยกย่องนับถือในฐานะที่เคยเป็นเจ้านายมาแต่ก่อน

พวกตำรวจ ศุภการักษ์ เจ้าหน้าที่ที่ตรวจคนเข้าเมืองต่างพากันมองดูคณะพรรค 4 สหายอย่างชื่นชม นายตำรวจคนหนึ่งมียศเป็นร้อยตำรวจเอกปราดเข้ามาชมมื่อวันทยหัดถัดคณะ พรรค 4 สหายทันที

“ท่านสุภาพบุรุษ ข้าพเจ้าร้อยตำรวจเอกธูบานนรสิงห์ เป็นนายตำรวจประจำ พระองค์ของท่านมหาราช ข้าพเจ้าได้รับคำสั่งให้มาประจำสนามบินนี้เพื่อคอยต้อนรับแขกของ พระองค์ท่านที่จะเดินทางมาจากประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก”

นิกรยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ พยักหน้าหงัก ๆ แต่แล้วเขาก็หันมาทางดร.ดิเรก ณรงค์ฤทธิ์ “แกช่วยแปลทีเถอะวะ อีตานายตำรวจคนนี้แกพูดภาษาอังกฤษราวกับเครื่องบิน ไอโฟน ใครจะไปฟังรู้เรื่อง”

ดร.ดิเรกหัวเราะ ยื่นมือให้นายตำรวจจับ

“ขอบคุณมาก ท่านอัศวิน”

“โอๆๆ อัศวินแปลว่าม้า หรือคนเลี้ยงม้า ข้าพเจ้ายังไม่อยากเป็น ข้าพเจ้าขอเชิญ พวกท่านไปวังท่านมหาราชเดี๋ยวนี้ เราเตรียมรถยนต์ไว้แล้ว ทุกเที่ยวเครื่องบินที่จะเดินทางมานี้” พุดจบนายตำรวจหนุ่มเอียงหน้าเข้ามากระซิบกระซาบถาม ดร. ดิเรก “ท่านไม่ต้องการกุ้เงินบ้าง หรือ ในฐานะที่ท่านเป็นแขกของเจ้านาย ข้าพเจ้าคิดดอกเบี้ยแต่เพียงร้อยละ 50 เท่านั้น กิดอย่าง กันเองทีเดียว”

นายแพทย์หนุ่มกลืนน้ำลายเอือก

“ขอบใจ พวกเราทั้งหมดนี้ล้วนแต่เป็นเศรษฐีทั้งนั้น”

“โอ...ข้าพเจ้าขอโทษ”

ครั้นแล้ว โปлицเซกก็พาคณะพรรค 4 สหายออกไปจากสถานีการบินพลเรือน พลิมัธตรวจการแบบทันสมัย แล่นปราดเข้าไปในเมืองซึ่งอยู่ไม่ห่างไกลสนามบิน เท่าไรนัก 4 สหายกับเจ้าคุณปัจฉิม ๑ และเจ้าแห้วคุยกันจ้อตลกตลก พอเข้าเขตเทศบาลทุกคนก็ ได้เห็นตึกรามบ้านช่องหนาแน่น แต่เป็นระเบียบเรียบร้อย ร.ต.อ.ธูบานอยู่ข้างจะช่างพุดสักหน่อย ถ้าหากว่าใครถามเขาเพียงประโยคสั้น ๆ เขาจะอธิบายเป็นคั้งเป็นแควทันที เป็นคนอารมณ์เย็นไม่ ถือตัว ทำทางฝั่งผายสมเป็นนายตำรวจ

“ที่เมืองนี้น้ำประปาไฟฟ้าบริบูรณ์ดีหรือท่าน” นิกรพูดภาษาอังกฤษตะกุกตะกัก เต็มทน

นายตำรวจหนุ่มพยักหน้า

“กัลกัตตามีนน้ำประปาใช้ทุกบ้าน ไหลแรงมากทีเดียว เปิดทิ้งไว้เพียง 2 นาที เท่านั้นน้ำท่วมเลย”

นิกรจู้ปาก

“ถ้ายังงั้นแพ้มือเมืองข้าพเจ้า เปิดทิ้งไว้ตั้งแต่หัวค่ำถึงสว่างได้น้ำครึ่งปีบพอดี แล้ว ไฟฟ้าละท่าน”

“โอ...คืนนี้ท่านจะได้เห็นเอง พอดตกค่ำไฟสว่างจ้าทั้งเมืองเหมือนกลางวัน มดตัว เล็ก ๆ กัดกันในระยะห่างพวกเรากำลัง 100 เมตร ยังมองเห็นถนัด ไฟฟ้าก็ลัดตาไม่มีเสียง ไม่มีดับ ค่า กระแสไฟฟ้าถูกมาก คิดเป็นเงินไทยยูนิตละ 2 สตางค์เท่านั้น ไซ้ 10 ยูนิตแถม 2 ยูนิต ถ้าไซ้ 50 ยูนิตขึ้นไปแถมหลอดไฟฟ้าหนึ่งดวง และถ้าไซ้ถึง 100 ยูนิต แถมสลากกินแบ่งหนึ่งฉบับ”

พลันก็สนุกขึ้นมาอีกกล่าวถามขึ้นบ้าง

“ข้าพเจ้าจำได้คล้ายคลึงคล้ายคลึงว่าข้าพเจ้าเคยเห็นท่านแถวพาหุรัด และดูเหมือน ข้าพเจ้าเคยซื้อผ้าที่ร้านท่านด้วย”

คราวนี้นายตำรวจหนุ่มหัวเราะก๊าก ยกมือตบปานายพัชราภรณ์แล้วพูดภาษาไทย อย่างคล่องแคล่วชัดเจน ทำให้คณะพรรค 4 สหายอ้าปากหวอไปตามกัน

“ความจำของคุณดีมาก ถูกแล้วกระวีร ผมกับน้องชายตั้งร้านขายผ้าอยู่ที่พาหุรัด”

“ปู่โธ่” อาเสี่ยเอ็ดตะโร “พูดไทยได้ออกแจ๋ยังไม่ยกพูดเสียแต่แรก หลงคุยกัน เป็นภาษาอังกฤษตั้งนาน”

ร.ต.อ.รurbanหัวเราะชอบใจ

“ทีนี้เรายุกันเป็นภาษาไทยเถอะนะครับ ผมพบพวกคุณผมดีใจมากเชียวครับ ที่แรกผมคิดว่าพวกคุณเป็นพม่าเสียอีก ผมมาอยู่อินเดีย 2 ปีกว่าแล้วครับ”

พลว่า “ทำไมมาอินเดียเสียละคุณ”

รurbanสั้นสิริษะ

“ไม่ไหวครับ ผมทนจี๊ดเข้ากลบโรงไฟฟ้าไม่ไหว หลังร้านผมจี๊ดเข้ากลบสูงตั้ง สอก ที่นอนหมอนมุ้งเต็มไปด้วยจี๊ดเข้ากลบ โรติแผ่นหนึ่งมีจี๊ดเข้ากลบปนถึง 30 เปอร์เซนต์ อาหารทำเสร็จแล้วต้องปกปิดให้มิดชิด”

ดร. ดิเรกพูดเสริมขึ้น

“แต่เดี๋ยวนี๊ กิจการไฟฟ้าของเราดีขึ้นตามลำดับ กิ่งพุทธกาลคุณไปเที่ยวเมือง ไทยซีคุณ อีก 4 ปีกว่าเท่านั้น ไฟฟ้าจะสว่างฟรีไปเลย น้ำประปาจะไหลโครักเหมือนคนถ่ายยา”

ร.ต.อ.รurbanหัวเราะ

“ผมยังคิดถึงเมืองไทยเสมอ เมืองไทยร่มเย็นเป็นสุขมากนะครับ” แล้วก็มองดู นิกโรยงต้น ๆ หันมาถามท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ “ท่านผู้นี้ถ้าจะไม่สบายกระมังครับ นั่งหลับมา ตลอดทาง”

เจ้าคุณยิ้มแหย่ง ๆ

“เปล่า...เปล่า เขาสบายดีเสมอ แต่คนต้องธรรมเนียม ก็เป็นอย่างนี้ ง่วงเหงา
หาวนอนตลอดวัน”

กิมหงวนยกมือดีดหูนิกรดังเพี๊ยะ

“เฮ้ย...ตื่นเสียทีซิโว้ย”

นิกรลืมตาโพลงเคี้ยวปากจิบ ๆ พอเห็นนายรurbanมองดูหน้าเขาก็ชักฉิว นึกว่านาย
ตำรวจผู้นี้พูดภาษาไทยไม่เป็นก็ทวาดแว็ด

“มองอะไรโว้ย เดี่ยวเอาไฟเผาหน้าเสี่ยหรือก”

ขณะพรรค 4 สหายใจหายวาบไปตามกัน โปลิศแขกแทนที่จะโกรธกลับหัวเราะ
ชอบใจ ล้วงกระเป๋าหยิบไม้ขีดไฟตราอูฐเดินแท็ปออกมาส่งให้นิกร แล้วพูดภาษาไทยเหมือนกับ
คนไทยคนหนึ่ง

“เอาซีครับ ถ้าคุณคิดว่า คุณได้เผาหน้าผมแล้วคุณจะมีความสุขก็เชิญซีครับ ผม
ยินดีสละหัวและเคราของผมให้คุณ”

นายจอมทะเล้นทำคายน อ้าปากหวอ แล้วก็กลืนน้ำลายติด ๆ กันหลายครั้ง หัน
มามองดูหน้าพลพลางพูดแก้เก้อ

“อ้อ...พูดไทยได้ ไม่ยกบอกเสี่ยแต่แรก”

โปลิศแขกอมยิ้ม

“ถ้าผมบอกคุณว่าพูดไทยได้ คุณก็คงไม่ว่าผม”

นิกรยิ้มอาย ๆ

“ขอโทษทีคุณ ผมพูดส่งเดชไปยังงั้นเอง ไม่มีความหมายอะไรหรอก คุณถ้าจะ
เคยไปอยู่เมืองไทยเป็นแน่”

ร.ต.อ.รurbanนรสิงห์พยักหน้า

“ถูกแล้วครับ ผมเคยอยู่เมืองไทยตั้ง 10 ปี ขายผ้าอยู่ที่พาทูร์ต”

“อ้อ...มีน่าละ คุณถึงได้พูดภาษาไทยเก่งกว่าคนไทยบางคนเสี่ยอีก ถ้าได้ยินเสี่ย
คุณพูดไม่เห็นหน้าคุณแล้ว ผมต้องเข้าใจว่าคุณเป็นคนไทยแน่นอน”

การสนทนาสิ้นสุดลงเพียงเท่านี้ พลิมัธแบบตรวจการแล่นมาถึงจุดหมายปลายทาง
แล้ว มองแลเห็นวังท่านมหาราชจักรพรรดิและตระหง่านสง่างามราวกับพระราชวังในเทพนิยาย
สร้างและออกแบบโดยนายสถาปนิกชาวอารตะ ขณะพรรค 4 สหายต่างตะลึงพริ้งเพริดไปตามกัน
เจ้าแห้วมองดูหน้านายตำรวจอินเดียแล้วกล่าวถามเบา ๆ

“นี่หรือครับ วังท่านมหาราช”

“ครับ ถูกแล้ว คุณสังเกตหรือเปล่ายอดโดมนั่นสีอะไร”

เจ้าแห้วทำตาปริบ ๆ

“สี่เหล็องครับ”

นายตำรวจหนุ่มหัวเราะ

“คุณคูให้ดี ไม่ใช่สี่เหล็องหรือคุณ มันสี่ทอง และหมายความว่าทำด้วยทองคำ”

“ทองคำ” เลี้ยวหนังร้องลั่น “เป็นความจริงหรือคุณรูดาน”

“คนอินเดียไม่พูดปดใครครับ ทองคำจริง ๆ เชื่อผมเถอะ พระองค์มีทองคำทั้งหมดคิดเป็นน้ำหนักถึง 500 ตัน ผมรับรองว่า พวกคุณจะตื่นตื่นอย่างที่สุดเมื่อได้เข้าไปในตำหนัก ภาชนะข้าวของเครื่องใช้ทำด้วยทองคำทั้งนั้น แม้กระทั่งครกตำเครื่องแกง และไม้ตีพริก”

นิกรสะอึ้งโหยง

“ไอ้โฮ ถ้าพระองค์ประทานไม้ตีพริกให้ผมสักอันผมก็คงรวยแน่ อย่างน้อยคงมีน้ำหนักไม่ต่ำกว่า 600 บาท”

รถยนต์แบบตรวจการคลานเข้ามาในประตูวังแล้ว ทหารหอก 2 คนยืนระวังตรงอยู่ที่ประตู แต่งชุดแดงถือหอกเล่มเบ้อเริ่ม ภายในวังมีบริเวณกว้างขวางในเนื้อที่ไม่ต่ำกว่า 30 ไร่ สิ่งปลูกสร้างล้วนแต่งามตา มหาดเล็ก และนางข้าหลวงพลุกพล่าน พวกคนงานกำลังตกแต่งสถานที่ เต็มที่ขนาดใหญ่มากหลายเต็นท์กางอยู่เรียงราย เตรียมรับแขกนับจำนวนหมื่นในวันพรุ่งนี้ ซึ่งจะพากันมาถวายของขวัญ และถวายพระพร

พลีมีธคันใหญ่แล่นมาหยุดหน้าตำหนัก ทหารรักษาการหนึ่งหมวดรีบลุกขึ้นมากระทำความเคารพอย่างแข็งแรง และคนหนึ่งวิ่งเหยาะ ๆ มาที่รถเปิดประตูดึงให้ ร.ต.อ.รูดานรลิ่งห่อธิบายให้ทราบทั่ว ทหารเหล่านี้เป็นทหารของท่านมหาราชโดยตรง ไม่ใช่ทหารของรัฐบาล ส่วนตัวเองเป็นนายตำรวจของรัฐบาล ถูกส่งมาคุ้มครองท่านมหาราช ถึงแม้ว่าปัจจุบันนี้พระองค์ไม่มีหน้าที่บริหารราชการแล้ว ท่านมหาราชทุกองค์ก็ล้วนแต่เป็นบุคคลสำคัญของอินเดีย ยังเป็นที่เคารพบูชาของชาวภารตะซึ่งรัฐบาลอินเดียจะต้องให้ความอารักขาอย่างเต็มที่

ร.ต.อ.รูดานรลิ่งห่อพักขณะพรรค 4 สหายลงจากรถ ในเวลาเดียวกับที่มหาดเล็กของท่านมหาราชหนุ่มหนึ่งลงมาจากตำหนักอย่างร้อนรน นายโปลิศส่งภษาอินเดียกับมหาดเล็กบอกให้นำกระเป๋าเสื้อผ้าของแขกเมืองขึ้นไปยังห้องพักพิเศษบนตำหนัก แล้วเขาก็พากลุ่มคนไทยขึ้นไปบนตำหนัก

ขณะพรรค 4 สหายนั่งรออยู่ในห้อง ๆ หนึ่ง สักครู่ ร.ต.อ.รูดานรลิ่งห่อก็พาหัวหน้ามหาดเล็กเข้ามาแนะนำให้คณะพรรค 4 สหายรู้จัก หัวหน้ามหาดเล็กคนนี้เป็นชายกลางคนอายุ 40 เศษ แต่งกายภูมิฐาน ท่าทางสุภาพนอบน้อมมาก

“ท่านสุภาพบุรุษชาวไทย ท่านมหาราชประทานอนุญาตให้พวกท่านเข้าเฝ้าเป็นพิเศษ ณ บัดนี้”

คณะพรรค 4 สหายต่างลุกขึ้นเดินตามหัวหน้ามหาดเล็กออกไป ส่วนร.ต.อ.รูดาน
หมดหน้าที่ของเขาแล้ว

ภายในห้องโถงใหญ่ซึ่งหอมกรุ่นด้วยกลิ่นธูป และกำยาน ท่านมหาราชชาจันทร
กุมารผู้สูงอายุนั่งขัดสมาธิทรงมะระระกู่อยู่บนพระแท่นงาช้าง หรือทำสังหารูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าตนเอง
พระแท่นนี้กว้างประมาณ 4 ฟุตครึ่ง และยาวประมาณ 8 ฟุต หุ้มทองคำเหลืองอร่าม พื้นพระ
แท่นทำด้วยงาช้างเลื่อยเป็นแผ่นบาง ๆ ห้องโถงนี้เป็นห้องสำราญของพระองค์ เจ้าทาสกำยำหน้าตา
ถมึงทิงหลายคนยืนเรียงรายอยู่รอบห้อง

หัวหน้ามหาดเล็กพาคณะพรรค 4 สหายเข้ามาในห้องโถง ทุกคนตื่นตื่นในความ
สวยงามของห้องนี้ บรรดาเครื่องประดับทุกชิ้นล้วนแต่มีค่า

“ดิเรก” พระองค์รับสั่งเสียงลั่น “สวัสดิสหายรักของฉัน”

คณะพรรค 4 สหายแปลกใจอย่างยิ่งที่พระองค์รับสั่งภาษาไทยได้ชัดเจน ทุกคน
ขึ้นเป็นแถวเรียงเดี่ยว แล้วก้มศีรษะถวายบังคมท่านมหาราชชาผู้เฒ่าพร้อมกับพระราชทรัพย์อัน
มหาศาล

แล้วดร. ดิเรก ก็ปราศเข้าไปนั่งพับเพียบบนพระท่านข้างพระองค์

“สวัสดิสหายพระบาท กระหม่อมกับพ่อตาของกระหม่อมและเพื่อนสนิทอีก 3 คน
มีความจงรักภักดีต่อฝ่าพระบาทเป็นอย่างยิ่ง จึงได้เดินทางมาในราชพิธีฉลองพระชนมายุครบรอบ
60 พรรษาของฝ่าพระบาท”

มหาราชชาทรงพระสรวลอย่างพอพระทัย

“ขอบใจท่านมาก ดิเรก เราไม่ได้พบกันเป็นเวลานานมากทีเดียว แต่ฉันยังไม่ลืม
ท่านหรืออีก ยังนึกเสมอว่าท่านเป็นเพื่อนรักของฉัน และครั้งหนึ่งท่านได้ช่วยชีวิตฉันไว้ให้รอดตาย
จากการป่วยด้วยไข้ตั้งอีกเสบ”

นิกรทูลขึ้นบ้าง

“ขอเดชะบารมีปกเกล้า กระหม่อมหิวเต็มพืดแล้วพะยะค่ะ นั่งมาในเครื่องบิน
อ้วกออกมาหมดเลย”

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๑ ละอายต่อท่านมหาราชชาแทบจะแทรกแผ่นดินหนี ท่านหันมา
กระซิบคำลูกเขยของท่าน

“โธ...อ้ายหอก สงวนท่าทีเสียบ้างซิวะ”

นิกรเอ็ดตะโรทันคำหนัก

“แล้วกัน หิวจนไส้จะขาดแล้วจะให้สงวนท่าทีเอาไว้หาตะหวักตะบวยอะไรอีกล่ะ
ครับ แล้วก็ผมถือว่าผมเป็นเด็กของท่านมหาราชชาแล้ว”

ท่านมหाराชาทรงยิ้มเล็กน้อย

“สหายรัก ฉันจะจัดเหล้า และอาหารอย่างดีที่สุดมาต้อนรับพวกท่านเดี๋ยวนี้”
รับสั่งจบก็ทรงตบพระหัตถ์ขึ้นดัง ๆ 3 ครั้ง

ทันใดนั้นเอง ขบวนทาสของท่านมหाराชาไม่ต่ำกว่า 10 คนก็พากันเดินออกมา
จากห้องทางขวามือ ทุกคนแบกถาดอาหาร และผลไม้เดินตามกันมาอย่างมีระเบียบเรียบร้อย ตะละ
คนรูปร่างลำสัน ผิวเนื้อดำแดง

อาหารชั้นเยี่ยมโดยฝีมือพ่อครัวเอกแห่งนครกัลกัตตาถูกวางลงบนพรมผืนใหญ่
กลางห้องพระโรง ท่านมหाराชาเสด็จลุกขึ้นจากพระแท่นตรงเข้ามาหาคณะพรรค 4 สหายแล้ว
รับสั่งยิ้ม ๆ

“สหายรัก ฉันขอเชิญท่านรับประทานอาหารให้อิ่มหน้าสำราญกันเสียก่อน ซึ่ง
ฉันจะร่วมรับประทานกับพวกท่านด้วย ฉันรับรองว่า ระหว่างที่ท่านเป็นแขกผู้มีเกียรติของฉันทน์
ท่านจะมีอาหารรับประทานตลอด 24 ชั่วโมง”

นิกรกัมศิระชะถวยบังคม

“ทรงพระเจริญพะยะคะ ทิฆมาโยโก โหตุ มหाराชา” แล้วเขาก็พูดกับพรรคพวก
ของเขา “เอาไว้วพวกเรา สกรัมเลย พระองค์จะได้เห็นว่าพวกเราทุกคนมีความจงรักภักดีต่อ
พระองค์จริง ๆ”

คณะพรรค 4 สหายต่างนั่งล้อมวงรอบสำรับกับข้าวที่จัดมามากมายเหลือเฟือ ท่าน
มหाराชาจันทรกุมารทอดพระองค์ลงประทับระหว่างเจ้าคุณปัจจนิก ๆ กับ ดร. ดิเรก

นิกรเอื้อมมือคว้าขาไก่ขาหนึ่ง พลคว่ำข้อมือไว้แล้วกระซิบดู ๆ

“โธ...อ้ายเปรต อดใจอีกประเดี๋ยวเถอะวะ ให้พระองค์เชิญเราก่อนซี”

นายจอมทะเล้นกลืนน้ำลายเอือก จำใจวางขาไก่ลงบนจานเปลด้วยความเสียดาย
ความเงิบเกิดขึ้นชั่วขณะ แล้วนายแพทย์หนุ่มก็ถือโอกาสกล่าวแนะนำท่านมหา
ราชาให้รู้จักกับคณะพรรคของเขาเป็นรายตัว ท่านมหाराชาได้ขึ้นพระหัตถ์ขวาประทานให้เจ้า
คุณปัจจนิก ๆ สัมผัสเป็นพิเศษ

“ยินดีมาก เจ้าคุณ ๆ ขอบใจที่เจ้าคุณให้เกียรติมางานฉลองวันเกิดครบปีที่ 60 ของ
ฉัน ฉันจะให้ความสุขสำราญ และความสะดักสบายแก่เจ้าคุณ และท่านเหล่านี้ยิ่งเต็มที่”

“เป็นพระกรุณาหาที่สุดมิได้พะยะคะ เกล้ากระหม่อมได้ยินดีดีศัพทความมั่งมี
ของฝ่าพระบาทมานานแล้ว นับว่าเป็นบุญวาสนาของเกล้ากระหม่อมอย่างยิ่ง ที่ได้มีโอกาสมาเฝ้า
ฝ่าพระบาท และได้ชมพระบารมีอย่างใกล้ชิด ฝ่าพระบาทเต็มไปด้วยพระสง่าราศี เพียบพร้อมด้วย
บุคลิกลักษณะแห่งความเป็นเจ้าเป็นใหญ่ เกล้ากระหม่อมมั่นใจเหลือเกินว่า ฝ่าพระบาทเป็นมหา

ราชาองค์เดียวที่มีบุญญาธิการราวกับองค์พระนารายณ์อวตารลงมาเพื่อปกป้องอาณาประชาราษฎร์ ให้ได้รับความร่มเย็นเป็นสุข เหมือนจักรแก้วก้านอยู่เหนือนครกัลกัตตานี้”

ท่านมหाराชาแยมพระสรวลจนพระปรารักษ์แทบปริ แล้วพระองค์ก็ตะโกนรับสั่ง กับเจ้าทาสร่างใหญ่คนหนึ่ง

“เฮ้ย...อ้ายทาสถ่อย ไปบอกหัวหน้าน้ำหาคเล็กให้ดวงเพชรลูกใส่กล่องไว้ให้ข้าสัก หนึ่งลิตร ข้าจะให้รางวัลท่านเจ้าคุณปัจฉินึก ๆ เพื่อนข้า”

นิกรคลานเข้ามากราบถวายบังคม

“ขอเดชะ ข้าพระองค์ลมออกหูทั้งสองข้างแล้วพะยะค่ะ หิวจนกระทั่งลมส่วานจะ จับแล้ว”

มหाराชาทรงพระสรวล

“เชิญ...เชิญลงมือรับประทานกันได้ รับประทานพลาญคุณกันไปพลาญ วันนี้ฉันมีความสุขอย่างประหลาดที่ได้คุย คุยกับใครไม่สนุกเหมือนกับเจ้าคุณเลย”

การรับประทานอาหารเริ่มต้นแล้ว นิกรคว่ำขาไถ่ขึ้นกัดอย่างเอร็ดอร่อย อาหารที่ พระองค์นำมาต้อนรับมีมากมายหลายชนิดทั้งคาวหวาน แกงแพะ กุรุหมาไก่ มัสหมั่นเนื้อวัว นกพิราบอบ โรติ ไก่ทอด ถั่วทอด ข้าวผัดเครื่องเทศ และอาหารที่ประกอบด้วยแป้งสาลี และถั่ว หลายอย่าง ถาดและถ้วยชามทำด้วยทองคำทั้งสิ้น แสดงถึงความมั่งมีอย่างมหาศาลของท่านมหाराชาองค์นี้

ท่านมหाराชาตบพระหัตถ์ขึ้นอีก 3 ครั้ง

เสียงจตุศรียางค์ในห้องซำมือดังกังวานขึ้นทันที ไซ่เพลงแขกที่ร้องหายใจหายคอ ไม่ทันอย่างที่เราได้ยินได้ฟังในกรุงเทพฯ ๆ แต่เป็นเพลงแขกที่นุ่มนวลน่าฟัง ในจังหวะคล้ายคลึงกับ จังหวะแทงโก

แล้วนางระบำของท่านมหाराชา ก็กรายกรออกจากห้องดนตรีนั้น ตะละคนนุ่ง น้อยห่มน้อยด้วยแพรบาง ๆ ต่างสี ทั้ง 6 นางล้วนแต่มีรูปโฉมสะคราญตาเหลือที่จะกล่าว การเรียง ระเบียบแบบอินเดียน้อยเป็นนาฏศิลป์อันยอดเยี่ยมน่าทึ่งน่าขัง

บรรยากาศในห้องโถงสดชื่นตื่นตาขึงนัก คณะพรรค 4 สหายนอกจากนิกรคน เดียวต่างจ้องมองคุณนางระบำแทบไม่กระพริบตา ส่วนนิกรสนใจกับอาหารอันโอชะรสมากกว่า

หมู่ระบำทรุดตัวนั่งพับเพียบ ยกแขนทั้งสองขึ้นเหนือศีรษะสายเอวไปมา เจ้า คุณปัจฉินึก ๆ อ้าปากหวนน้ำลายไหลยี่ด ท่านรู้สึกเป็นหนุ่มขึ้นอีกหลายขวบ พล พัชรารักษ์มองดู แม่สาวร่างอวบอัดซึ่งอยู่หัวแถวอย่างตะลึงลาน อาเลี้ยกิมหงวนสูดปากกลั่น ยกมือเขย่าแขนนิกร เบา ๆ

“เฮ้ย แกช่วยดูหน่อยเถอะวะกร ก็นสงสัยว่าแม่คนที่สองนับจากหัวแถวหล่อน
ไม่ได้นั่งกางเกงในไว้”

นายจอมทะเล้นขมวดคิ้วย่น และจู้ปาก

“แกอยากเป็นกึ่งยั้งก็เชิญคุณเคียวเถอะ เวลานี้เป็นเวลากินอย่าพยายามให้กัน
สนใจกับเรื่องอื่นหน่อยเลยวะ”

กิมหงวนชักฉิว

“แก่แตกเสียจริงเชียวอ้ายนี่” แล้วเขาก็ยิ้มกับเจ้าแห้ว “เอ็งดูซิอ้ายแห้ว ยายคนนั้น
หล่อนไม่ได้นั่งกางเกงในไซ้ใหม่”

เจ้าแห้วสั่นศีรษะ

“รับประทานคู่มือไหว้รับ สปีซซัมไปหมดทั้งตัวแล้ว ว้า..รับประทานระบำนาย
หวังว่าจำบ๊ะแล้ว ขนาดท่านมหาราชายังแน่กว่าเป็นไหน ๆ รับประทานตายแน่ จีนให้ผมคู่อีกสัก
2 ครั้ง น่ากลัวซ้อคตาย”

หมู่ระบำค่อย ๆ ลุกขึ้นรำรำไปรอบ ๆ ห้องโถง ท่านมหาราชพวยพระทัยอย่างยิ่ง
เมื่อเห็นแขกของพระองค์มีท่าทางสะบัดร่อนสะบัดหนาวไปตามกัน พวกนางระบำเต้น โชว์เซฟอยู่
ในราว 10 นาที ก็ย่อตัวลงกราบถวายบังคมแล้ววิ่งเข้าไปในห้อง

คณะพรรค 4 สหายตบมือกราว โดยเฉพาะเสี่ยหงวนถึงกับเป่าปากเปี้ยว แล้ว
พรวดพราดลุกขึ้นยืน พลริบคว่าจากกางเกงไว้

“เฮ้ย นั่งลง จะไปไหนวะ”

กิมหงวนยิ้มแห้ง ๆ ทรวดตัวนั่งบนพรมตามเดิม ท่านมหาราชรับสั่งถามเสี่ยหงวน
เบา ๆ

“ท่านชอบนางระบำของฉันทหรือ”

อาเสี่ยยกมือไหว้ท่านมหาราช

“ชอบพะยะค่ะ เก้าอี้กระหม่อมขอประทานสักคนได้ไหมพะยะค่ะ”

มหาราชาทรงพระสรวลลั่น

“สหายรัก รับประทานอาหารให้อิ่มเสียก่อน ฉันทมีนางในฮาเริ่มอยู่ 250 คน ตะละ
คนสวยกว่านางระบำเหล่านี้ มีทั้งฝรั่ง จีน พม่า และอินเดีย ซึ่งล้วนแต่เป็นนางบำเรอของฉันท ฉันท
อนุญาตให้พวกท่านทุกคนเลือกมาบำเรอท่านตามความพอใจ ประเพณีของเรา เรารับรองแขกเมือง
ด้วยผู้หญิง นางในฮาเริ่มทั้ง 250 คน พร้อมทั้งจะเป็นเมียชั่วคราวของท่านตลอดเวลาที่พวกท่านพัก
อยู่กับเรา”

เสี่ยหงวนลืมหูลืมตาโพล่ง

“ขอเดชะ พระองค์รับสั่งจริง ๆ หรือสื่อกระหม่อมเล่นสนุก”

“เป็นความจริง เสียหงวน”

อาเสี้ยมตาโพลง หันมามองคุณะพรรคของเขา

“กัน ไม่กลับเมืองไทยละไฉน กันจะถวายตัวเป็นมหาดเล็กท่านมหาราช และกัน จะตายอยู่ที่อินเดียนี้แหละ” พุดจบกิมหงวนสุดปาก “คีนี่นางในฮาเริ่มทั้ง 250 คนจะต้องเป็นของ กัน”

ดร. ดิเรกสะคั้งโหยง

“แกสู้ไหวเระอะ”

เสี้ยมหงวนยิ้มแห้ง ๆ

“นั่นนะซี ถ้ายังงั้นเลือกเอาไปนวดให้เรากันละคนดีกว่า”

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครั้นเครง ก่อนที่ใครจะพูดว่าอะไร นิกรก็ล้มตัวลง

นอนหงายเหยียดยาวบนพรมผืนใหญ่

“เฮ้ย” กิมหงวนเอ็ดตะโร “ลุกขึ้นไฉน”

นายจอมทะเล้นสันศิริชะ

“ลุกไม่ไหว โอย...ท้องจะแตกตายอยู่แล้ว กินเสี้ยมลุกขึ้นมาถึงคอหอย อ้อฮ้อ....

อิมจ้งไฉน เกิดมาจากท้องพ่อท้องแม่ก็เพิ่งวันนี้แหละที่กันกินมากที่สุด”

ท่านมหาราชรับสั่งขึ้นเบา ๆ

“ปล่อยเขาตามสบายเถอะเสี้ยมหงวน ฉันดีใจมากที่นิกรเป็นกันเองกับฉัน มันต้อง อย่างนี้ เราเคารพนับถือกันก็ต้องทำตัวให้เป็นกันเอง ดิเรกเสี้ยมอีกที่มักจะเกรงใจฉัน สหายรัก แยก กับไทยไม่ใช่อื่นไกลพี่น้องกัน ฉันรู้ว่า ชาวไทยเป็นมิตรที่ดีของประชาชนชาวอินเดียทุกชาติทุก ภาษา ไทยกับแยกเป็นมิตรกันมานานแล้ว”

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ ประนมมือแต่

“เป็นความจริงพะยะคะ พวกเราคนไทยถือว่าอินเดียเป็นครูเราเสมอ ความเจริญ ในทางศิลปวัฒนธรรมตลอดจนพระศาสนาที่คนไทยเคารพบูชา เราได้มาจากอินเดียเท่านั้น”

กิมหงวนหันมาพูดกับพลเบา ๆ

“อ้อ.....คุณอาเน่เน่เหมือนกันไฉน จับเป็นไฟไปเลย”

ท่านเจ้าคุณค้อนปะหลับปะเหลือก ต่อจากนั้นคณะพรรค 4 สหายก็รับประทาน อาหารกันต่อไป ท่านมหาราชรับสั่งถามถึงสภาพความเป็นไปต่าง ๆ ของประเทศไทย เมื่อทราบ ว่าเมืองไทยเป็นดินแดนแห่งความสงบสุข ท่านมหาราชก็พอพระทัย และรับสั่งว่า บางทีพระองค์ อาจจะเสด็จเยี่ยมประเทศไทยในฤดูหนาวนี้

หลังจากการรับประทานอาหารเสร็จสิ้นลงแล้ว พระองค์รับสั่งให้หัวหน้า
มหาดเล็กพาคณะคนไทยทั้ง 6 คน ไปพักผ่อนยังห้องพิเศษซึ่งจัดไว้สำหรับต้อนรับแขกเมือง
พอดีค่ำ วังของท่านมหาราชาก็ราวกับวิมานเมืองแมน พริบด้วยแสงไฟฟ้าส่อง
สว่างไปทั่วทุกแห่งหน และไม่เคยปรากฏว่าไฟหรี่ หรือปิด ๆ เปิด ๆ แบบไฟฟ้าแสงสวย ท่านมหา
ราชาจันทรมุขมีความสุขสำราญอยู่ท่ามกลางสาวสนมกำนัลใน มหาดเล็กเด็กษาทั้งหลายห้อม
ล้อมพระองค์ไม่ผิดอะไรกับดาวล้อมเดือน เสียงดนตรีวิเวกแว้งแว้งเจื้อยแจ้วตลอดเวลา

ณ บัดนี้ คณะพรรค 4 สหาย กำลังนั่งล้อมวงเพลิดเพลินกับมะระกู่ที่พระองค์ให้
มหาดเล็กนำมาประทานให้เมื่อสักครู่นี้ มะระกู่ก็คือกัญชานั้นเอง เป็นบ้องใหญ่มีสายยางติดต่อกัน
สามสี่สาย ดร. ดิเรกบอกให้เพื่อเกลอของเขาทราบ ว่า ตามประเพณีของแขก ถ้าหากว่านำมะระกู่
มาให้สูบแล้วก็ต้องสูบ มิฉะนั้น ท่านมหาราชาก็จะเข้าพระทัยผิดคิดว่า แขกของพระองค์ท่านมี
ความรังเกียจ

ดังนั้น 4 สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ จึงจำเป็นต้องต่อกัญชากันคนละบ้องตาม
อรรถาศัย เมื่อฤทธิ์กัญชาซึมซาบซาบกันไปทั่วสรรพางค์กายแล้ว อารมณ์ครึกครื้นก็เกิดขึ้น ตาม
ธรรมดาของคนที่สูงงกัญชา

เสียงหัวเราะดังขึ้นลั่นห้องตลอดเวลา ไม่ว่าใครจะพูดอะไร ผู้ฟังเป็นต้องขบขัน
หัวเราะจนน้ำหูน้ำตาไหลทั้ง ๆ ที่เรื่องที่พูดไม่มีอะไรที่น่าขบขันสักนิด หนักเข้าเพียงแต่สบตากันก็
หัวเราะเสียห้องคืดห้องแข็ง เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ถึงกับล้มตัวลงนอนกลิ้ง หัวเราะลงลูกคอเอ๊ก ๆ

จนกระทั่งมหาราชจันทรมุขเสด็จเข้ามาในห้องเลี้ยงหัวเราะจึงสิ้นสุดลง คณะ
พรรค 4 สหายต่างตำราวมกริยามารยาทให้เรียบร้อย นิกรเอื้อมมือเขย่าขาพ่อตาของเขาแล้วพูดเบา ๆ

“เจ้านายมาแล้ว ลูกขึ้นเสี้ยที่ซีครับ”

ท่านเจ้าคุณ โงงลุกขึ้นนั่ง พอแลเห็นท่านมหาราช เจ้าคุณก็หัวเราะลิก ทำให้
พระองค์แสดงสีหน้าหงนสนเท่ห์ใจ

“ขบขันอะไรหรือเจ้าคุณ”

เจ้าคุณปัจจนิกว่าเสียวหาย

“ชั้นเจ้ากรพะยะคะ เจ้ากรมันบอกว่า มันอยากมีเมียแขกพะยะคะ”

ท่านมหาราชทรงพระสรวล หันพระพักตร์มาทางนายจอมทะเล้น

“ได้ซิ นิกร ฉันมานี้ก็เพื่อจะมารับพวกท่านไปชมสมบัติอันมหาศาลของฉัน และ
จะพาไปเที่ยวฮาเร็มของฉันด้วย”

คณะพรรค 4 สหายพรวดพราดลุกขึ้นยืนทันที ท่านมหาราชพาทุกคนออกไปจาก
ห้องพักแขกเมืองตรงไปยังห้องเก็บพระราชทรัพย์อันมีค่าของพระองค์ท่าน ซึ่งอยู่ใต้ดินใต้ตำหนัก
ใหญ่หลังนี้

กิมหงวนตื่นตื่นอย่างที่สุด เขาอยากจะเห็นเท็จจริงว่าท่านมหาราชองค์นี้จะมีสักเพียงใด เพราะเท่าที่ลือกันนั้นปรากฏว่า ท่านมหาราชจักรกฤษณ์ร่ำรวยที่สุดในโลก ไม่ว่าจะ เป็นเงินสด หรือเพชรนิลจินดา

อีกสักครู่หนึ่ง คณะพรรค 4 สหายก็ได้มาปรากฏตัวขึ้นในห้องมหาสมบัติของท่าน มหาราชผู้เฒ่าองค์นี้ หลังจากที่ผ่านยามรักษาการณ์มาหลายด่าน พระองค์รับสั่งให้ฟังว่า บรรดา คนยามเหล่านี้มีความจงรักภักดีต่อพระองค์อย่างยิ่ง ทุกคนอาจจะตายแทนพระองค์ได้ เขาเหล่านี้ ไม่ยอมให้ผู้หนึ่งผู้ใดล่วงล้ำเข้ามาในห้องมหาสมบัติของพระองค์เลย

มันเป็นห้องที่ใหญ่โตกว้างขวางมาก ภายในห้องมีแสงไฟส่องสว่างราวกับ กลางวัน คณะพรรค 4 สหายตกตะลึงพรึงเพริดไปตามกัน เมื่อแลเห็นทองคำแท่งขนาดอิฐบางบัว ทองแผ่นใหญ่ ๆ วางกองรองซ้อนกันเป็นระเบียบเรียบร้อยกองพะเนินเทินทึก มองดูเหลืออร่าม

“คุณนั่นสหายรัก” ท่านมหาราชรับสั่งยิ้ม ๆ “นั่นคือทองคำแท่งของฉัน ซึ่งมีอยู่ ทั้งหมดคิดเป็นน้ำหนักประมาณสี่ห้าร้อยตันเห็นจะได้ ทองก้อนหนึ่งมีน้ำหนัก 10 กิโลกรัมพอดี สมมุติว่าทองเหล่านี้เป็นก้อนอิฐก็อาจจะก่อตึกหลังใหญ่ ๆ ได้อย่างสบาย ห้องนี้เป็นห้องเก็บ ทองคำ และงาช้างเท่านั้น ถ้าท่านอยากจะดูเพชรพลอยอันมีค่าก็เชิญเข้าไปชมในห้องต่อไปได้”

เจ้าแห้วยืนเขมอมีท่าเหมือนกับจะเป็นลม นัยน์ตาวาวโรจน์จ้องมองดูทองคำซึ่งมีอยู่ เกือบเต็มห้องนี้

“ได้โปรดเถิดพะยะค่ะ” เจ้าแห้วร้องทูลขึ้นดัง ๆ “เกล้ากระหม่อมขอประทาน ทองสักก้อน.....”

มหาราชทรงพระสรวล

“เอาเถอะ ก่อนท่านจะเดินทางกลับ ข้าจะให้เอ็งสักห้าหกก้อน”

เจ้าแห้วสะดุ้งเฮือก

“ห้าหกก้อน...โอ.....ขอให้ทรงพระเจริญ ไชโย”

ต่อจากนั้น ท่านมหาราชผู้มีพระทัยโอบอ้อมอารีก็พาคณะพรรค 4 สหายผ่านยาม รักษาการณ์เข้าไปในห้องอีกห้องหนึ่ง

ห้องนี้ไม่ใหญ่โตอะไรนัก แต่เป็นที่เก็บราชทรัพย์อันมีค่ายิ่ง คิดเห็นเงินหลาย หมื่นล้าน โองแบบโองมังกริบข้อมตั้งอยู่เรียงรายสองฟากทาง ท่านมหาราชรับสั่งกับคณะพรรค 4 สหาย

“นั่นเชื่อว่าในชีวิตของพวกท่าน ท่านจะไม่ได้เห็นอัญมณีมีค่าอย่างนี้อีกแล้ว ขอ เชิญท่านชมตามความพอใจเถิด ท่านจะได้เห็นโคตรเพชร โคตรมรกต โคตรทับทิม และมณีอื่น ๆ ซึ่งเป็นนพเก้าในที่นี้แห่งเดียวเท่านั้น”

เสียงจ๊อกแจ๊กจอนในหมู่คณะพรรค 4 สหายดังขึ้นทันที ทุกคนต่างพากันเข้าห้อมล้อมอยู่ที่คู่มือบหนึ่ง ภายในคู่มือบคือเพชรลูกที่เจียรระโนแล้วมากมายเหลือที่จะคณานับ น้ำเพชรต้องแสงไฟฟ้าเป็นประกายวูบววย เพชรแต่ละเม็ดมีขนาดอย่างน้อย 30 กะรัตเป็นอย่างน้อย

“โอ๊ย” นิกรร้องลั่น “เป็นลมดิกว่าวะ นี่กันไม่ได้ฟันไปดอกหรืออ้ายหงวน ธรรมโสมังโหม....” แล้วนิกรก็หยิบเพชรขึ้นมาดูเม็ดหนึ่ง ทำท่าเหมือนกับจะเป็นลม “ตาย...ตายแน่ เม็ดนี้อย่างน้อยราคาก็คงไม่ต่ำกว่าล้านบาท”

ท่านมหาราชาทรงพระสรวล

“ล้านบาทหรือท่าน ท่านตีราคาของของฉันถูกเกินไป เพชรเม็ดนี้ท่านลอร์ดคนหนึ่งซึ่งเคยเป็นผู้สำเร็จราชการประเทศอินเดียเมื่อครั้งอินเดียยังไม่ได้รับเอกราชเคยขอซื้อฉันโดยให้ราคาถึงสองล้านรูปี”

นิกรกลืนน้ำลายเอือกแล้วจู้ปาก

“ฝ่าพระบาทจะสะสมไว้ทำไมพะยะค่ะ”

“เปล่า ฉันไม่ได้สะสมเลยนิกร เครื่องอัญมณีเหล่านี้เป็นราชมรดกของเสด็จพ่อฉัน”

นิกรพยักหน้าหงิก ๆ เก็บเพชรเม็ดนั้นใส่กระเป๋ากางเกงอย่างหน้าตาเฉย

“พระองค์เป็นมหาราชที่เพียบพร้อมด้วยพระบารมีที่จะหาใครเปรียบได้”

ท่านมหาราชาทรงยิ้มแห้ง ๆ

“ง่า...ฉันคิดว่าท่านเก็บเพชรผิดที่เสียแล้วนิกร มันอยู่ในโองงไม่ได้อยู่ในกระเป๋ากางเกงของท่าน”

นายจอมทะเล้นทำหน้ากะเรียะกระดาดชอบกล ล้วงกระเป๋าหยิบโคตรเพชรออกมาพิจารณาด้วยความอยากได้ แล้วเขาก็หันมาทางดิเรก

“อย่างนี้เขาเรียกว่าโคตรเพชรไซ้ใหม่หมอ”

“ออไรน์ ออไรน์ ตั้งแต่ 20 กะรัตขึ้นไปเขาเรียกว่าโคตรเพชรทั้งนั้น”

นิกรถอนหายใจเบา ๆ

“อย่างเม็ดนี้โคตรทางพ่อ หรือทางแม่”

นายแพทย์หนุ่มสะคุ้งเอือก

“ไม่รู้ไว้ย เขาเรียกว่าโคตรเพชรกันก็เรียกตามเขา ใครจะไปตรัสรู้โคตรพ่อหรือโคตรแม่”

นิกรหัวเราะ โยนเพชรลูกเม็ดเบ้อเริ่มลงไปใ้ในโองงตามเดิม ต่อจากนั้นคณะพรรค 4 สหายก็หยิบเพชรขึ้นมาดูเป็นกอบ ๆ ท่านมหาราชายืนกุมเชิงตลอดเวลา กลัวว่าแขกของพระองค์จะเกิดมือไวใจเร็วขึ้น

เจ้าแก้วคนเดียวไม่ยอมดูเพชรอันมหาศาลในตมนี้ จนกระทั่งเจ้าคุณปัจจนิก ๆ
หยิบเพชรขึ้นมากอบหนึ่งยื่นให้เจ้าแก้ว

“เฮ้ย คุณไว้เป็นขวัญตาซีไว้ย”

เจ้าแก้วสั่นศีรษะ แล้วกระซิบกระซาบบอกเจ้าคุณปัจจนิก ๆ

“รับประทานอย่าให้ผมดูเลยครับ ขึ้นดูประเดี๋ยวเกิดฆาตกรรมท่านมหาราชขึ้น
รับประทานพวกเราจะลำบากไปตามกัน”

“อ้าวแก้ว” เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ร้องลั่น “เอ็งจะกล้าทำอย่างนี้เชียวหรือ”

การสนทนาสิ้นสุดลงเพียงเท่านี้ ท่านมหาราชนำคณะพรรค 4 สหายออกไปจาก
ห้องมหาสมบัติของพระองค์ท่าน ขึ้นบันไดเวียนจากใต้ดินขึ้นมาบนพระที่นั่งแล้วตรงไปยังห้อง
ส่วนพระองค์ซึ่งอยู่ด้านหลังเดียวกัน ห้องหับต่าง ๆ มากมายหลายห้องที่ผ่านมาแล้วแต่ประดับ
ประดาด้วยเฟอร์นิเจอร์อันงดงาม

แล้วพระองค์ก็พาคณะพรรค 4 สหายผ่านทวารยามเข้ามาในห้องใหญ่ห้องหนึ่ง
ซึ่งวิจิตรงดงามเหลือที่จะกล่าวได้

เมื่อนั้น มหารานีนุชฌาลักษณ์มี พระสนมเอกกำลังประทับอยู่บนพระแท่น
แวดล้อมด้วยนางข้าหลวงปรนนิบัติพิศวีถวายรายงานด้วยความจงรักภักดีในพระองค์ท่าน พระนาง
จ้องพระเนตรมองดูคณะพรรค 4 สหายอย่างตื่น ๆ ทุกคนต่างก้มศีรษะถวายคำนับพระนางเจ้าผู้
พระทัยของท่านมหาราช

“ลักษณ์ที่รัก นี่คือแขกผู้มีเกียรติของฉัน เขาเป็นคนไทยเพื่อนร่วมทวีปของเรา
เขาเดินทางมาอวยพรในงานวันเกิดของฉัน”

“ขอบใจ ฉันขอบใจพวกท่านมากที่ให้เกียรติพระสวามีของฉัน ฉันและพระสวามี
ของฉันขอต้อนรับพวกท่านด้วยไมตรีจิตอย่างสูง” แล้วมหารานีก็นำพระเนตรหวานกับพล “เธอ
ชื่ออะไรจ๊ะ”

มหาราชามิ้มปากแน่น ปราดเข้ามายืนขวางกลาง รับสั่งขึ้นทันที

“ไปๆๆๆ ไปคุณนางในฮาเริ่มของฉันดีกว่า” แล้วก็หันไปทรงพระค้อนสนมเอกของ
ท่าน “ไม่ใช่เรื่องอะไรของเธอสักนิดที่จะต้องถามชื่อเสียงของเขา”

มหารานีกวีแหว

“ก็เขาเป็นแขกเมืองของเรา หม่อมฉันก็อยากจะรู้จักชื่อเสียงของเขาบ้างนะซี
อะไร หึงไม่เข้าเรื่อง”

“ไม่ใช่หึง” รับสั่งพลางยานคาง “แต่ว่านายคนนี่แกรูปหล่อกว่าฉันมาก ฉันไม่
อยากให้เธอสนใจกับเขาหรือ” แล้วพระองค์ก็พาคณะพรรค 4 สหายออกไปจากห้องบรรทม

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ กระซิบบอกนายพัชราภรณ์เบา ๆ

“ระวังตัวหนอยไว้วี อ้ายพล เอ็งนะรูปร่างมันหล่อนัก อย่าไปยุ่งเกี่ยวกับพระ
สนมเอกเป็นอันขาด”

นายพัชราภรณ์หัวเราะ

“โธ่....ผมรู้จักที่ต่ำที่สูงหรือครับคุณอา”

ท่านมหाराชาพาคณะพรรค 4 สหายผ่านห้องต่าง ๆ มาตามทางเก่า แล้วเลี้ยวเข้า
ไปในห้องใหญ่ห้องหนึ่งซึ่งเป็นฮาเร็มของพระองค์ ภายในห้องอันกว้างขวางเกือบเท่าโรง
ภาพยนตร์ เต็มไปด้วยแม่สาวงามนุ่งน้อยห่มน้อย 200 กว่าคนกำลังสรวลระริกซิกซี้กันอยู่ ตะละ
นางเป็นสาวในวัยแรกรุ่งเจริญตา มีรูปโฉมงดงามสะคราญตายิ่งนัก มีผู้หญิงต่างชาติปะปนอยู่
หลายคน เช่นชาวยุโรป ชาวพม่าและจีน

เสียงวิ๊ดว้ายกระตุ้วู้เจียบกริบ เมื่อท่านมหाराชาพาคนไทยทั้ง 6 คนเข้ามาในห้อง
บรรดานางในฮาเร็มต่างกราบถวายบังคมด้วยความจงรักภักดี

“สหายรัก” พระองค์รับสั่งยิ้ม ๆ “นางในเหล่านี้เป็นบาทบริจาริกาแห่งฉัน ฉันขอ
มอบให้ท่านชื่นชมได้ทุกนางตลอดเวลาที่ท่านเป็นแขกเมืองของฉัน เชิญเถิดสหายไม่ต้องเกรงใจ
เบื้องหลังของห้องโถงนี้มีห้องนอนสี่ตามวันครบ 7 ห้อง ถ้าท่านพอใจนางใดแล้วก็เรียกเข้าไป
ปรนนิบัติท่านในห้องนั้นได้ ทุกคนจะไม่กล้าขัดขืนท่านเลย”

เสี้ยหงวนดีใจร้องไชโยลั่น แล้วกระโดดกอดท่านมหाराชาจูบแก้มซ้ายขวาของ
พระองค์

“ทรงพระเจริญ ทรงพระเจริญพะยะคะ พระองค์มีพระทัยเมตตากรุณาอะไรอย่าง
นี้ เหล่ากระหม่อมจะขอเป็นทาสของฝ่าบาทไปจนวันตาย”

“เฮ้ย” พลเอ็ดตะโรลั่น “อ้ายเปรตนี้ไม่รู้จักที่ต่ำที่สูง เสือกไปกอดพระองค์ท่าน
ประเดี๋ยวกุดหัวไม่รู้นะไว้วี”

เสี้ยหงวนรีบคลายมือออก ท่านมหाराชาแทนที่จะกริ้วกลับทรงยิ้มให้อาลัย

“ตามสบายกิมหงวน ในห้องนอนเหล่านั้นมีผู้เย็น มีวิฑู อาหารการกิน เหล้า
และบุหรี่ย่างดีพร้อม ขอให้พวกท่านสุขสำราญกันเต็มที่ ฉันต้องขอตัวเพราะมีภารกิจที่จะต้องทำ
อีกมาก”

ท่านมหाराชา เสด็จออกไปจากห้องฮาเร็มทันที มีหน้าซำรับสั่งให้ทหารยามปิด
ประตูเสียด้วย คณะพรรค 4 สหายต่างกวาดสายตามองไปรอบ ๆ ห้อง ต่างตื่นตาตื่นใจเหมือนกับ
ตกมาอยู่ในท่ามกลางฝูงเทพธิดา

นิกรยกมือรำป้อร้องยี่เกเสียงแจ้ว

“น้องเอ๋ยน้องแก้ว

มันเป็นบุญของพี่แล้วได้มาพบเห็น

ตะละนางแหม่มซ้อยเหมือนกับสาวสวรรค์

ทรงอกรวบอันทำให้พี่ใจเด่น

หลงจึงพี่เหมาหมคพ็ยอมอดข้าวเย็น”

นางในฮาเริ่มเหล่านี้ ไม่ผิดอะไรกับต้นข้าวคอยฝน ทุกคนถูกกักขังอยู่ในห้อง โดยไม่เห็นเดือนเห็นตะวัน ทุกนางจึงแหยงแฉ่งเปล่าเปลี่ยวว่าเหวใจ เมื่อได้เห็นชายไทยทั้ง 6 คนพวกนางในฮาเริ่มก็คึกคักแหม่มแจ่มแจ่มขึ้นทันที ดังนั้น แม่สาวงามคนหนึ่งจึงร้องขึ้นดัง ๆ

“โชคของเราแล้วโว้ย เออ...สกรรมเลยพวกเรา”

ขณะพรรค 4 สหายสะดุ้งเฮือก ทันใดนั้นเองแม่สาวงาม 200 กว่าคนก็พรวดพราดลุกขึ้นเฮโลเข้ามาหาขณะพรรค 4 สหาย จุดกระซากลากตัวเข้าไปในห้อง อาเสียมหงวนร้องตะโกนสุดเสียง

“โธ้ย ไม่ต้องนุด ฉันทอมคี่ ๆ”

มันเป็นงานที่ใหญ่ยิ่งที่สุดในนครกัลกัตตา งานฉลองอายุครบ 60 ปีของท่านมหาราชาจันทรกุมารรามซึ่งคั่นเอง

พอ 9.00 น. เสียงฆ้องโหมใหญ่ก็ครางระหึมทั่ววัง แล้วประตู่ก็เปิดออกต้อนรับประชาชนนับหมื่น ซึ่งหลังไหลเข้ามาอวยพร ทุกคนมีของขวัญสัมผัสมากมายไม่ติดมือมาด้วย ด้วยความจงรักภักดีเหล่านี้เกิดขึ้นจากความรู้สึกอันจริงใจไม่มีใครบังคับ

เสียงไซโยโห่ร้องดังลั่นเมื่อท่านมหาราชากับมหาราชาเสด็จออกมาต้อนรับประชาชนที่หน้ามุขชั้นบนของพระตำหนัก พระองค์โบกพระหัตถ์ให้กับประชาชนหญิงชายทั้งเด็กและผู้ใหญ่ผู้เฒ่า เจ้าหน้าที่ในวังต้องทำงานอย่างหนักในการต้อนรับหมู่ประชาชนที่หลังไหลเข้ามาในวังจนล้นหลาม

มหาราชจันทรกุมารมีแขกเมืองที่เดินทางมาจากประเทศต่าง ๆ เกือบ 100 คน ทุกคนได้รับการเลี้ยงดูเป็นอย่างดี

พอ 12.00 น. ประตู่ก็ปิดอีกครั้ง หมดเวลาสำหรับประชาชนเฝ้าถวายพระพรแล้ว มหาราชากับมหาราชาได้ร่วมเสวยกระยาหารกลางวันกับแขกเมืองพระองค์ที่ตำหนักเล็กในสวนดอกไม้ ซึ่งขณะพรรค 4 สหายของเราได้เฝ้าอยู่ใกล้ซัดตลอดเวลา

ราว 14.00 น.เศษ ประตู่ก็เปิดอีกครั้งหนึ่ง คราวนี้บรรดาข้าราชการอินเดีย และคณะทูตต่าง ๆ ได้พากันมาลงนามถวายพระพรอย่างคับคั่ง ของขวัญอันมีค่าตั้งอยู่บนโต๊ะหลายโต๊ะเกือบเต็มห้องโถง มีเจ้าหน้าที่ตำรวจ และทหารควบคุมอย่างแข็งแรง ท่านมหาราชาทรงเหน็ดเหนื่อยในการต้อนรับแขกจนสังเกตเห็น พระองค์ได้รับเครื่องเพชร และทองรูปพรรณเป็นของขวัญมากกว่าสิ่งอื่น

ตอนค่ำวันนั้นเอง การเลี้ยงอย่างมโหฬารก็ได้เริ่มต้นที่สนามใหญ่หน้าพระตำหนัก เป็นการเลี้ยงแบบโต๊ะแขก คือนั่งจัดสมาธิบนพรมปูพื้น และล้อมวงกันรับประทานอาหารแขกอันโอชะรส

ไม่เคยปรากฏว่า งานฉลองวันเกิดของใครในอาณาจักรอินเดียที่จะใหญ่โตเช่นนี้ แขกที่รับเชิญมารับประทานอาหารล้วนแต่คนใหญ่คนโตทั้งนั้น รวมทั้งหมดเกือบพันคน ท่านมหาราชาภิรมหาราชาที่เสด็จมาจากแคว้นอื่น ๆ

แสงไฟฟ้าต่าง ๆ สีส่องสว่างจ้าไปทั่ววัง คนตรีสุนทราภรณ์ และดุริยโยธีซึ่งเป็นวงดนตรีชั้นเยี่ยมของอินเดียได้บรรเลงเพลงอันไพเราะตลอดเวลา หมู่ระบำสาว ๆ กรีดกรายไปทั่ววงอาหาร ทำให้พวกแขกสปีซซุ่มตะครันตะครอสะบัดรื้อนสะบัดหนาวไปตามกัน

การกินเลี้ยงสิ้นสุดลงในเวลา 21.00 น. เศษ

บรรดาแขกผู้มีเกียรติต่างย่อย ๆ กันลากลับ แต่มิตรสหายอันสนิทของท่านมหาราชายังคงอยู่กันพร้อมหน้า

คณะพรรค 4 สหายของเรา ต่างแต่งตัวเป็นแขกไว้หนวดเคราปลอมรุงรัง ส่งภาษาแขกเสียดะอะเอ็ดตะโรตลอดเวลา แต่ไม่มีแขกคนใดฟังรู้เรื่อง ท่านมหาราชาพอพระทัยมากที่คณะพรรค 4 สหายแต่งเป็นแขก เจ้าแก้วคนเดียวไม่มีใครจะเหมือนแขกเท่าใดนัก ท่านมหาราชาภิรมหาราชา ได้เชิญมิตรสหาย 100 คนไปดำเนินเพื่อชมของขวัญอันมากมายกำยกองเกือบเต็มห้องโถง

เสียงจ๊อกแจ๊กจ้อแจ๊กจั้นฟังไม่ได้ศัพท์ ใครต่อใครพากันเข้ามาห้อมล้อมท่านมหาราชาภิรมหาราชาที่รอบโต๊ะของขวัญ พระองค์สั่งให้มหาดเล็กอ่านนามบัตรหน้าห่อของขวัญและให้แก้ออกทีละชิ้น แล้วเสียงตบมือก็ดังลั่นห้อง ของขวัญที่แก้ออกแล้วถูกส่งไปเก็บอีกห้องหนึ่ง

คณะพรรค 4 สหายยืนรวมกลุ่มกันมองดูของขวัญอันมีค่าด้วยความตื่นเต้น โดยมากมักจะเป็นภาชนะต่าง ๆ ที่ทำด้วยทองคำหรืองาช้าง บางชิ้นก็เป็นเครื่องเพชร เป็นเวลาเกือบชั่วโมงที่พระองค์ได้ทอดพระเนตรของขวัญ หลังจากนั้น ท่านมหาราชาภิรมหาราชาที่พาสนมเอกกับมิตรสหายของพระองค์ท่านมาทางโต๊ะยาวริมห้อง ซึ่งเป็นที่วางของขวัญของบรรดาแขกเมือง หรือที่ส่งมาจากต่างประเทศ

ของขวัญของคณะพรรค 4 สหายวางอยู่รวมกันบนโต๊ะนี้ ท่านมหาราชาพิชักระพัครให้มหาดเล็กคนสนิทของพระองค์หยิบของขวัญห่อหนึ่งขึ้นมา มหาดเล็กหนุ่มอ่านรายชื่อที่นามบัตรนั้นซึ่งเป็นภาษาอังกฤษดัง ๆ

“นายกิมหงวน ไทยแท้ แห่งไทยแลนด์”

เสียงปรบมือดังสนั่นหวั่นไหว มหาเด็กลงแก้มก้มท้อถอยยับยั้งทงฝั่งเพชรคู
หนึ่งออกมา ทันใดนั้นเองเสียงตบมือก็ดังอีกลั่นพระตำหนัก มหาราชเสด็จเข้ามาขึ้นพระหัตถ์ขวา
ให้อาเสี

“ขอบใจท่านมาก กิมหงวน ของขวัญของท่านถูกใจฉันเหลือเกิน ฉันคิดว่าราคา
ของมันคงจะแพงมากทีเดียว”

อาเสียิ้มแก้มแทบแตก

“ไม่แพงพะยะค่ะ คิดเป็นเงินอินเดียประมาณแสนรูปีเท่านั้น”

มหาราชทรงพระสรวล

“ก็นับว่าแพงพออยู่ ฉันจะไม่ลืมไมตรีจิตของท่านเลย”

มหาเด็กลงอ่านนามบัตรที่หน้าห่อของขวัญอีกต่อไป

“นายพล พัชรภรณ์ แห่งไทยแลนด์”

เสียงตบมือดังขึ้นอีก ของขวัญของพลคือเทวรูปพระนารายณ์ประทับยืนทรงตรี
ศร จักร สังข์ เป็นเทวรูปสำริด ซึ่งพลซื้อจากร้านจำหน่ายสินค้าโบราณแห่งหนึ่งทางบางรัก
บรรดามิตรสหายของท่านมหาราชต่างพากันสนใจของขวัญชิ้นนี้

ห่อต่อไปของขวัญของเจ้าคุณปัจฉิมกนิษ ท่านเจ้าคุณได้ถวายหีบบุหรีทองคำ
ลายกนกแก่ท่านมหาราชโดยฝีมือช่างไทยสวยงามมาก ท่านมหาราชทรงพอพระทัยอย่างยิ่ง
ถึงกับสวมกอดเจ้าคุณปัจฉิมกนิษ ๑

“ขอบใจมากเจ้าคุณ มิตรภาพของเราคงจะยั่งยืนชั่วกาลนาน เมื่อไรถึงวันเกิดของ
ท่านเจ้าคุณแล้ว ขอให้โทรเลขบอกให้ฉันทราบล่วงหน้าสักหนึ่งอาทิตย์ ฉันจะได้ไปอวยพรเจ้าคุณ
พร้อมด้วยของขวัญอันมีค่า อย่าลืมนะ เจ้าคุณที่รัก”

เจ้าคุณปัจฉิมกนิษ ๑ ยิ้มแป้น

“ไม่ลืมพะยะค่ะ งานวันเกิดของเกล้ากระหม่อมเมื่อไร เกล้ากระหม่อมจะทูลเชิญ
ฝ่าพระบาทเป็นคนแรก”

ท่านมหาราชรับสั่งให้แก้ห่อของขวัญต่อไป มหาเด็กลงอ่านรายนามที่นามบัตร
หน้าห่อ ห่อนี้เป็นของดร. ดิเรก ณรงค์ฤทธิ์ ใหญ่โตกว่าห่อของขวัญของคนอื่น นายแพทย์หนุ่ม
ปราดเข้ามายกของขวัญออกจากห่อด้วยตนเอง มันคือเครื่องบินขับไล่ขนาดจิ๋วแบบสปีดไฟร์
ดร. ดิเรกชูเครื่องบินของเขาให้มหาราชทอดพระเนตร

“เครื่องบินเครื่องนี้ มีเครื่องยนต์ขนาดจิ๋วพะยะค่ะ สามารถจะบินขึ้นสู่อากาศได้
ในระยะสูงถึง 500 เมตร และบินได้ประมาณหนึ่งชั่วโมง ใช้น้ำมันเบนซินเป็นเชื้อเพลิง”

มหารานี้ยิ้มแป้น

“โอ...น่ารักมากทีเดียวหมอ”

มหาราชาท่าดาเจียวกับสนมเอก

“ใคร เธอหมายถึงใคร หรือเครื่องบิน”

มหารานีทรงพระค้อนควับ

“พิลึกจริงเชียว จะไม่ให้หม่อมฉันพูดอะไรบ้างเชียวหรือ มีปากเหมือนมีทวาร
หนัก ชมเครื่องบินว่าน่ารักก็ไม่ได้”

มหาราชายิ้มแห้ง ๆ

“ชมเครื่องบินก็ต้องพูดให้หมดเปลือกซิว่า เครื่องบินน่ารัก”

บรรดามิตรสหายของพระองค์ต่างหัวเราะก๊ากไปตามกัน มหาเด็กลึกก่อง
ของขวัญอันกะทัดรัดก่องหนึ่งขึ้นมาอ่านข้อความในนามบัตรที่ก๊ากติดไว้

“นายศักดิ์แห้ว โหระพา แห่งไทยแลนด์”

เสียงตบมือดังจ๊ิงเปาะเปาะ ๆ คล้ายกับเสียงไม้ได้ มหาเด็กลึกก่องของขวัญในก่อง
ออกมา ของขวัญของเจ้าแห้วคือ ก๊ากยตากประมาณ 50 ลูก ซึ่งห่อกระดาษแก้วไว้อย่างเรียบร้อย

ใครต่อใครอดหัวเราะไม่ได้ ท่านมหาราชาทรงยิ้มให้เจ้าแห้ว

“ขอบใจมากแห้ว ถึงแม้ของขวัญของเธอเป็นของที่มีราคาเล็กน้อยฉันก็ยินดีรับไว้
ด้วยความปลื้มใจ”

เจ้าแห้วก้มศีรษะโค้งคำนับตามแบบสเปน

“เกล้ากระหม่อมเป็นคนยากจนพะยะค่ะ”

มหารานีทรงพระสรวลลឹก ชอบอกชอบใจก๊ากยตากของเจ้าแห้วซึ่งไม่น่าจะนำมา
เป็นของขวัญ ท่านมหาราชารับสั่งให้มหาเด็กลึกเปิดก่องต่อไป

“นายนิกร การุณวงศ์ แห่งไทยแลนด์”

ท่ามกลางเสียงตบมือ มหาเด็กลึกได้แก๊ากกระดาษห่อของขวัญออกทีละชั้น ในห่อคือ
กระป๋องสี่เหลี่ยมยาว

“เฮ้...เปิดออกดู” มหาราชารับสั่งยิ้ม ๆ “ข้าคิดว่าต้องเป็นขนมชั้นเยี่ยมใน
เมืองไทยแน่นอน”

มหาเด็กลึกหนุ่มพยายามเปิดฝากล่องสังกะสีออกจนได้ แล้วเดินเข้ามายื่นถวายมหา
ราชา ทันใดนั้นเอง ท่านมหาราชาก็ลืมพระเนตรกว้าง อุทานออกมาด้วยเสียงอันดัง

“หมูแผ่น...โอ...มันเป็นของขวัญที่มีค่าที่สุดสำหรับฉัน” แล้วพระองค์ก็หยิบหมู
แผ่นชิ้นหนึ่งใส่พระโอษฐ์เคี้ยวกร้วม ๆ

กิมหงวนยกเท้าเหวี่ยงลูกแป้กุก้นนิกรดั่งป้าบ

“อ้ายเวร ทำไมเอาหมูแผ่นมาถวายท่าน”

นายจอมทะเล้นหัวเราะ

“แกมันโง่ไม่รู้จักอะไร ท่านมหาราชเป็นแขกที่เสวยหมูได้เหมือนอย่างพวกเรา”
เสี่ยหงวนยิ้มแห้ง ๆ

“แต่ว่า รากามันไม่ก็บาทไม่น่าจะเอามาเป็นของขวัญเลย”

“ดิชีวะจะได้ไม่ต้องเสียด่างค์มาก แกไฉนใหม่ล่ะ ท่านมหาราชรับสั่งว่า
ของขวัญของกันเป็นของขวัญที่ถูกพระทัยอย่างยิ่ง ที่อินเดียมีหมูแผ่นขายเมื่อไรล่ะ”

ท่านมหาราชทรงทอดหมูแผ่นแน่น มหาราชาขึ้นพระหัตถ์ขอประทาน

“หม่อมฉันขอลองดูหน่อยสิเพคะ”

พระองค์สั่นพระพักตร์

“โน.เค. เขาก็รู้ดีแล้วว่า ไม่มีอะไรในโลกนี้ที่ฉันจะชอบกินยิ่งไปกว่าหมูแผ่น
บางที่ตั้งหลายปีกว่าฉันจะได้กินสักครั้ง”

ต่อจากนั้น ท่านมหาราชก็รับสั่งให้มหาดเล็กแก้ห่อของขวัญของแขกเมืองต่อไป
ขณะพรรค 4 สหายยืนเมื่อยขาอยู่นานก็กระซิบกระซาบกัน

“ไปที่ฮาเร็มเถอะวะ” อาเสี่ยพูดเบา ๆ “พรุ่งนี้เราก็จากลับแล้ว คืนนี้ต้องปล่อย
ทีเด็ด ม่ายยังงั้นเสี่ยเหลี่ยมคนไทย พวกนางฮาเร็มจะหาว่าคนไทยไม่ใช่คนสู้”

พลเห็นฟ้องด้วย

“ไปก็ไป กันชอบแม่นาดินของกันมาก นัยน์ตาแจ้วแหวนารักเหลือเกิน
อยากจะทำไปเมืองไทยด้วยก็กลัวจะถูกตีดินนินทา เดี่ยวใครจะหาว่ากันเหมือนกับท่านผู้ยิ่งใหญ่
บางท่าน ไปตรวจราชการที่ไหนเป็นต้องมีเมียที่นั่น”

ดร. ดิเรกเดินเข้ามากระซิบทูลท่านมหาราช

“เกล้ากระหม่อมกับพรรคพวกอยากจะไปพักผ่อนพะยะคะ”

มหาราชทรงยิ้มให้นายแพทย์หนุ่ม

“เชิญ เชิญ ดิเรก วันนี้พวกท่านได้ช่วยเหลือฉันตลอดวันคงจะเหน็ดเหนื่อยไป
ตามกัน ไปให้อีเล็ก ๆ ในฮาเร็มมันนวดให้เถอะ เส้นสายจะได้ยืดเสียบ้าง”

ขณะพรรค 4 สหายพากันเดินเลี้ยวออกไปจากห้องโถงทันที และมุ่งตรงไปยัง
ฮาเร็มของท่านมหาราช แน่นอนละ ทุกคนจะได้รับการปรนนิบัติเป็นอย่างดีจากพวกนางใน
ฮาเร็มนั้น

ตอนบ่ายวันรุ่งขึ้น

หลังจากเวลาอาหารกลางวันผ่านไปแล้ว ขณะพรรค 4 สหายก็เตรียมตัว
เดินทางกลับประเทศไทย เครื่องบินสายมาสเตอร์ซึ่งเดินทางมาจากยุโรปจะมาถึงสนามบินกัลกัตตา
ในเวลา 14.00 น.เศษ เพื่อรับส่งผู้โดยสาร และเติมน้ำมันเชื้อเพลิงตามเส้นทางการบิน ท่านมหา

ราชาได้รับสั่งให้มหาดเล็กของพระองค์ไปซื้อบัตรโดยสารเครื่องบินสำหรับคณะพรรค 4 สหายไว้เรียบร้อยแล้ว พระองค์ไม่สามารถจะไปส่งได้ เนื่องจากเมื่อคืนนี้ทรงเมาสุราอาละวาดหกล้มขาแพลงไปข้างหนึ่ง

คณะพรรค 4 สหาย ได้มอบกระเป๋าเสื้อผ้าให้มหาดเล็กนำไปขึ้นรถยนต์ แล้วเข้าคุณป๋อจันนี่ ๆ ก็พา 4 สหายกับเจ้าแห้วไปเฝ้าท่านมหาราชากับพระสนมเอกของพระองค์ในห้องบรรทม

พอเข้ามาในห้อง ท่านมหาราชาก็รับสั่งขึ้นดั่ง ๆ

“สหายรัก ฉันกำลังนึกถึงท่านอยู่ทีเดียว การเตรียมตัวเดินทางของท่าน มีอะไรขลุกขลักบ้างหรือเปล่า”

คณะพรรค 4 สหายทรุดตัวลงนั่งพับเพียบบนพรมผืนใหญ่ เจ้าคุณป๋อจันนี่ ๆ ทุลอย่างนอบน้อม

“ด้วยพระกรุณาของฝ่าพระบาท ทุกสิ่งทุกอย่างเรียบร้อยพะย่ะค่ะ เกล้ากระหม่อมขอถือโอกาสนี้กราบทูลลาฝ่าพระบาท และมหาราชาด้วยความอาลัยยิ่ง”

ต่างคลานเข้ามากราบถวายบังคม มหาราชาทรงยื่นพระหัตถ์ให้ทีละคน เว้นแต่เจ้าแห้ว

“ฉันอยากจะให้ท่านพักอยู่กับฉันนาน ๆ จะได้ชวนท่านไปล่าสิงโตเล่น หรือمایشก็ชวนไปเที่ยวตามแคว้นต่าง ๆ แต่ก็สนใจที่พวกท่านล้วนแต่มีฐานะ ไม่อาจจะอยู่ร่วมสนุกกับฉันได้”

ดร. ดิเรกว่า “เกล้ากระหม่อมจะชวนเพื่อน ๆ มาเฝ้าฝ่าพระบาทอีกพะย่ะค่ะ ถ้าหากว่าเรามีเวลาว่าง”

“โอ...ขอบใจมากหมอ ฉันยินดีต้อนรับพวกท่านเสมอ ขอให้การเดินทางของท่านจงปลอดภัย และโชคดี”

นิกรเอื้อมมือเจี๋ยพระหน้าแข็งทูลว่า

“พระองค์รับสั่งว่าจะประทานเพชรให้พวกเรา...แฮะ แฮะ”

มหาราชาทรงพระสรวลลั่น

“ฉันไม่เคยลืมคำพูดของฉันเลย” รับสั่งจบกก็ยกพระหัตถ์ตบขึ้น 3 ครั้ง เจ้าทาสร้างใหญ่คนหนึ่งถือถาดทองคำบรรจุกล่องกำมะหยี่รวม 6 กล่องเดินเข้ามาทรุดตัวลงนั่งคุกเข่าวางถาดลงบนพระแท่น แล้วคลานถอยหลังออกไป ท่านมหาราชาก็หยิบกล่องกำมะหยี่กล่องหนึ่งขึ้นมาถือ “สหายรักของฉัน ฉันยินดีมอบเพชรให้ท่านไปเป็นที่ระลึกคนละเล็กละน้อย แต่ราคาเพชรกล่องหนึ่งถ้าคิดเป็นเงินไทยก็ในราวล้านบาท”

แล้วพระองค์ก็ประทานกล่องเพชรให้คณะพรรค 4 สหาย ทุกคนเปิดกล่องออกดู แลเห็นเพชรลูกขนาดต่าง ๆ บรรจุอยู่ในกล่องไม่ต่ำกว่า 30 เม็ด บางเม็ดถึง 10 กระรัต ไม่ต้องสงสัย ว่าทุกคนจะตื่นตื่นยินดีสักเพียงใด

ขณะที่มหาราชาหิบบะระกู่ขึ้นมาใส่กัญชาสูบ และพระองค์มัวสาละวนกับการ สูบมะระกู่ มหารานีก็นั่งสรวลให้นายพัชราภรณ์

ท่านมหาราชาสะอื้นเอือก พระมัสสุกระดูกกระดิก จ้องตาเขม็งมองดูสนมเอกของ พระองค์ด้วยความหึงหวง

“ลัทธิมิ”

“เพคะ”

“เมื่อคืนนี้ ฉันเมาจนไม่มีสติ เธอแอบไปพบกับพลยังงั้นหรือ หา...พบกันที่ไหน บอกมาเดี๋ยวนี้ ถึงกับร้องเพลงสู้กันฟังก็ต้องมีอะไร ๆ กันบ้างละ”

เจ้าหญิงอุษณาลัทธิมิไปรยยิ้มอย่างยียวน

“หม่อมฉันเห็นว่าเขาเป็นแขกเมือง ก็ไปคุยกับเขาบ้าง จะแปลกอะไรเพคะ เรา พบกันที่สวนดอกไม้ที่หลังพระตำหนัก ท่ามกลางแสงจันทร์อันสุกสกาว หม่อมฉันนอนหนุนตัก พลฟังเพลงเขาร้องถวายหม่อมฉัน”

ท่านมหาราชาสะอื้นเอือก หันพระพักตร์มาทนายพัชราภรณ์ แต่แล้วพลก็ หัวเราะขึ้นดัง ๆ ทำให้พระองค์ทรงสงสัยรับรับสั่งถามพระสนมเอก

“โกหกฉันหรือเปล่า”

ลัทธิมิทรงพระสรวลลั่น

“โกหกเพคะ หม่อมฉันเห็นพระองค์ขี้หึงก็แกล้งกระเซ้าเล่นสนุก ๆ”

ดร.ดิเรกกราบทูลว่า “ถึงเวลาที่พวกกระหม่อมจะต้องเดินทางไปสนามบินแล้ว พะยะค่ะ พวกเราจำต้องทูลลา รีบไปคอยเครื่องบิน”

มหาราชายกพระหัตถ์ตบปานายแพทย์หนุ่ม

“สวัสดิ์หมอ สวัสดิ์ทุก ๆ คน”

ครั้นแล้ว คณะพรรค 4 สหายก็ลุกขึ้นพากันเดินออกไปจากห้องบรรทม พอพ้น ประตูห้องหัวหน้ามหาดเล็กก็เดินเข้ามาหานิกร แล้วพูดเบา ๆ

“ท่านจะไม่ทักพวกกระผมบ้างหรือขอรับ”

นายจอมทะเล้นขมวดคิ้วย่น แล้วล้วงกระเป๋ากางเกง หยิบธนบัตรอินเดียราคา หนึ่งรูปีออกมาส่งให้หัวหน้ามหาดเล็ก

“เฮ้! เอาไปแบ่งกัน แล้วก็แบ่งให้พวกนางในฮาเริ่มด้วย อ้าวลาคะไว้อย่า ขอบใจลือมากที่ได้เอาใจใส่ให้ความสะดวกชั่วตลอดเวลาที่เราพักอยู่ที่นี่”

หัวหน้ามหาดเล็กมองดูธนบัตรในมือของเขา แล้วส่งคืนให้นักกร

“ถ้าбакนั้นก็ไม่ต้องทิปหรือครับ รูปเดี๋ยวยังสั่งให้แจกกันให้ทั่วอีก”

“เออ ตามใจลื้อ ไม่เอา ก็แล้วไป”

เสี่ยหงวนส่งธนบัตรอินเดียฉบับละร้อยรูปีปึกเบื้อเริ่มให้หัวหน้ามหาดเล็ก แล้ว
พุดักหน้านักกรไว้

“พี่ชาย เพื่อนฉันคนนี้นี่มันจี๋เล่น อย่าไปถือสามันเลย เอาเงินนี้ไปแบ่งกันเถอะช่วย
แจกจ่ายกันให้ทั่วด้วย กันให้หมื่นรูปีตอบแทนความดีของพวกเขา กันเตรียมไว้ตั้งแต่เช้าแล้ว”

หัวหน้ามหาดเล็กยื่นตะลึงพรึงเพริด แล้วก้มศีรษะก้านับเสี่ยหงวนด้วยความปิด
ยินคืออย่างล้นเหลือ

“ขอบคุณคะร๊าบ ทีหลังท่านมาเที่ยวอินเดีย นะครับ ท่านเป็นแขกเมืองคนแรกที่
ให้รางวัลพวกกระผมมากมายอย่างนี้ ขอให้พระนารายณ์คุ้มครองท่านให้เดินทางกลับประเทศไทย
โดยปลอดภัย”

คณะพรรค 4 สหายพากันเดินตามหัวหน้ามหาดเล็กออกไปทางหน้าพระตำหนัก
รถยนต์แบบตรวจการคันใหญ่จอดรออยู่แล้ว ร.ต.อ.รูดานั่งสงบเสงี่ยมอยู่ในรถ คณะพรรค 4
สหายต่างทักทายนายตำรวจหนุ่ม โดยท้าวหน้า

“เครื่องบินมาถึงกี่โมง คุณรูดาน” ดิเรกถามยิ้ม ๆ

“14.20 น. ครับ ทางสนามบินเขาโทรศัพท์บอกมาเมื่อครู่นี้เอง ยังมีเวลาอีกเกือบ
ชั่วโมงครับทันลมไป”

ขณะนั้นเอง กระจาชาชายชาวอินเดียร่างสูงใหญ่ไว้หางหนูที่ศีรษะคนหนึ่งได้พาตัว
เดินเข้ามาหาคณะพรรค 4 สหาย เขาทรุดตัวลงนั่งของ ๆ ยกมือไหว้ แล้วร้องให้สะอึกสะอื้น พล
พัชราภรณ์ นึกไม่ออกว่าเขาเคยเห็นนายบาบูคนนี้ที่ไหน แต่กลับคล้ายคลึงคลว่าเคยเห็นใน
กรุงเทพฯ ๆ

“โอ...ชาลามคะร๊าบ ฮือ ฮือ ฮือ...”

พลก้มลงกล่าวถามเบา ๆ

“แกเป็นใคร ไวยั้ง มาร้องให้ร้องห่มจะให้กันช่วยอะไรหรือ บอกมาเถอะเราจะ
ช่วยเหลือแก”

บาบูสะอื้นฮัก จมูกก็ไหลเย็ด ยกท่อนแขนเช็ดน้ำตาแล้วกล่าวถามพลด้วยเสียง
สะอื้น

“ฮีนี่คนไหนชื่อพลคะร๊าบ”

พลยังแปลกใจขึ้นอีก

“ฉันนี่แหละชื่อพล”

บานูร้องไห้โฮ คลานเข้ามากอดขานายพัชรภรณ์แน่น

“โอ๊ย...นายจำ อีนี่ผมเสียใจม๊กมีากะร๊าบ ผมชื่อโกมารจันทร์ครับนาย อีนี่ผมเป็นน้องชายภกควานจันทร์แขกยามของท่านนะ”

คณะพรรค 4 สหายอ้าปากหวอไปตามกัน ต่างจ้องตาเขม็งมองดูบานูร่างใหญ่ ที่บอกว่าเขาชื่อโกมารจันทร์ ยิ่งมองก็ยิ่งเห็นว่า บานูผู้นี้มีใบหน้าละม้ายเหมือนนายภกควานจันทร์มาก ทุกคนเสร์้าใจไปตามกันเมื่อนึกถึงแขกยามผู้ซื่อสัตย์ของบ้านพัชรภรณ์ที่ต้องสูญเสียชีวิตด้วยน้ำมือคนร้าย

“โกมารจันทร์” พลอุทานลั่น ประคองบานูลุกขึ้นยืน “นั่งเสียไวยไม่ต้องร้องไห้ ลั่นนี้แหละคือนายของพี่ชายแก ทำไมแกรู้ล่ะว่าพวกเราที่นี่”

“โอ...รู้ะร๊าบ” โกมารจันทร์พูดเสียงสะอื้น “อีนี่หนังสือพิมพ์ที่นี้ลงข่าวนะ โฮ ๆ ๆ นายคะร๊าบ ผมได้รับนังสูจากเพื่อนที่เมืองไทยคะร๊าบ เขาบอกว่าพี่ผมถูกยิงตายโหง อีนี่โป่งเดียวเลยตายนะ โอ๊ย...ผมสงสารภกควานจันทร์ครับ”

กิมหงวนเม้มปากแน่น

“ไม่ต้องร้องไวย คายห้าไปตั้งนานแล้ว ที่เกมมาพบพวกเรานะแจะจะให้ช่วยเหลืออะไรบ้างหรือเปล่า”

โกมารจันทร์อ้อมทั้งน้ำตา ยกมือแตะหน้าผาก

“ซาลามนะนาย”

“พอ...พอแล้ว มีอะไรก็ว่ามาซิ”

นายโกมารจันทร์ เปลี่ยนสายตาทันายพัชรภรณ์แล้วพูดเบา ๆ

“อีนี่ผมกำลังลำบากคะร๊าบ งานไม่มีหนา แล้วเงินก็ไม่มีนะ ผมอยากไปอยู่เมืองไทยคะร๊าบ ผมจะไปอยู่ยามแทนพี่ชายผมนะ”

พลยกมือตบปานายโกมารจันทร์

“จะไปยังงั้ละ พวกฉันจะขึ้นเครื่องบินไปในชั่วโมงนี้แล้ว”

“โอ...ผมไปได้คะร๊าบ อีนี่หนังสือเดินทางผมมีแล้วนะนายจำ ผมเตรียมไว้นานแล้ว” พูดจบน้องชายของนายภกควานจันทร์ก็ล้วงกระเป๋าหยิบหนังสือเดินทางของรัฐบาลอินเดีย ออกมาส่งให้พลดู

ความเมตตาสงสารทำให้พลคิดจะพานายโกมารจันทร์ไปอยู่เมืองไทยกับเขา นายพัชรภรณ์ยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูเวลา แล้วหันไปพูดกับ ร.ต.อ.รุษาน

“คุณรุษานครับ เจ้าหมอนี่เป็นน้องชายของแขกยามที่บ้านผมเอง พี่ชายของเขาถูกคนร้ายยิงตายเมื่อห้าหกเดือนที่แล้วมานี้ นายโกมารจันทร์จะขอไปเมืองไทยกับผมด้วย เขามีหนังสือเดินทางของเขาเรียบร้อยแล้ว ผมจะเอาตัวไปพร้อมกับผมได้ไหมคุณ”

นายตำรวจผู้ใจดีรับหนังสือเดินทางมาจากพล แล้วพิจารณาอย่างละเอียดถี่ถ้วนเสร็จแล้วส่งคืนให้นายโกมารจันท์ เขาส่งภาษาแขกชกถามนายโกมารจันท์อยู่สักครู่ก็กล่าวกับพล

“เมื่อมีหนังสือเดินทางเรียบร้อยอย่างนี้แล้ว ก็ไม่มีอะไรขัดข้อง เขาบอกผมว่าเขาเต็มใจที่จะไปเป็นแขกยามที่บ้านคุณแทนพี่ชายของเขา”

กิมหงวนพูดเสริมขึ้น

“แล้วตัวเครื่องบินจะมีหรือ”

“มีครับ เราจะซื้อได้ที่สนามบิน หลายเดือนมาแล้วเครื่องบินทุกเที่ยวที่มีที่ว่างเสมอเอาไปอยู่เมืองไทยก็ดีครับ เจ้าหมอนี้เดินกะกะอยู่แถวโรงหนังไม่มีงานทำ นึกว่าสงสารเขาเถอะครับ”

พลยกมือตบหลังโกมารจันท์เบา ๆ

“แกสมักรใจไปอยู่กับฉันแน่ะ”

บานูยิ้มทั้งน้ำตา

“ไปคะริาบ”

“ถ้ายังงั้นรีบไปเอาเสื้อผ้าของแกชี แล้วไปพบคนที่สนามบิน บ้านแกอยู่ที่ไหนล่ะ”

“โอ บ้านไม่มีนาย เสื้อผ้าก็ไม่มีคะริาบ มีชุดเดี่ยวนั้นเท่านั้น”

“ว่า...” นิกคราง “นุ่งผ้าถุงกระเบนเก่า ๆ เสื้อก็ไม่ใส่จะขึ้นเครื่องบินไปเมืองไทยยังงั้นวะ”

บานูหันมาทำตาเขิวกับนิก

“ไม่เป็นไรนะ ผมไม่ถือคะริาบ”

นายจอมทะเล้นหัวเราะก๊าก

“เอา...ตกลง ขึ้นรถไวย์พวกเรา ขึ้นตากแดดหัวแดงอยู่ตั้งนานแล้วร้อนจะตายโหง พระอาทิตย์ที่อินเดียร้อนกว่าเมืองไทยเป็นกอง คล้ายกับขึ้นแข่งกันสองดวง”

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ ยิ้มแค้น ๆ

“เดี๋ยวก็โดนตีบหรือ”

ครั้นแล้ว คณะพรรค 4 สหาย พร้อมด้วยนายโกมารจันท์ก็พากันขึ้นไปนั่งบนรถต่อจากนั้นพลมีระบบตรวจการก็แล่นออกไปจากวังของท่านมหाराชาจันทรกุมาร พรองศ์กับพระสนมเอกยืนโบกพระหัตถ์อยู่ที่หน้ามุขชั้นบน คณะพรรค 4 สหายต่างร้องไชโยลั่น จนกระทั่งรถแล่นลับประตู่วังไป

ในราว 15.00 น. เศษ เครื่องบินสกายมาสเตอร์สี่เครื่องยนต์ได้นำคณะพรรค 4
สหาย และนายโกมารจันทร์เดินทางไปจากสนามบินกัลกัตตา มุ่งหน้าสู่ประเทศไทยแล้ว
เครื่องบินเที่ยวนี้มีผู้โดยสารไม่กี่คน คณะพรรค 4 สหายรู้สึกอาลัยกัลกัตตาอย่างยิ่ง ซึ่งแลเห็นวัง
ของท่านมหाराชาจันทรกุมารอย่างถนัด

พลกล่าวคำอำลา

“ลาแล้วกัลกัตตา....ลาก่อนอินเดีย”

จบบริบูรณ์